

An Exposition of the Seven Church Ages

Chapter Five

Ang Kapanahunan ng Iglesia ng Pergamean

Apocalipsis 2:12-17

"At sa anghel ng iglesia sa Pergamo ay isulat mo: Ang mga bagay na ito ay sinasabi ng may matalas na tabak na may dalawang talim;

Nalalaman ko kung saan ka tumatahan, sa makatuwid baga'y sa kinaroroonan ng luklukan ni Satanas; at iniingatan mong matibay ang aking pangalan, at hindi mo ikinaila ang aking pananampalataya, kahit nang mga araw man ni Antipas na aking saksi, aking taong tapat, na pinatay sa gitna ninyo, na tinatahanan ni Satanas.

Datapuwa't mayroon akong ilang bagay na laban sa iyo, sapagka't mayroon ka diyang ilan na nanghahawak sa aral ni Balaam, na siyang nagturo kay Balac na maglagay ng katisuran sa harapan ng mga anak ni Israel, upang magsikain ng mga bagay na inihahain sa mga diosdiosan, at makiapid.

Rev 2:15 Gayon din naman na mayroon kang ilan na nanghahawak sa doktrina ng mga Nicolaita.

Magsisi ka nga; o kung hindi ay madaling paririyon ako sa iyo, at babakahin ko sila ng tabak ng aking bibig.

Ang may pakinig, ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia. Ang magtagumpay ay bibigyan ko ng manang natatago, at siya'y bibigyan ko ng isang batong puti, at sa bato ay may nakasulat na isang bagong pangalan, na walang nakakaalam kundi yaong tumatanggap."

Pergamos

Ang Pergamum (sinaunang pangalan) ay matatagpuan sa Mysia, sa isang distrito na natubigan ng tatlong ilog, sa pamamagitan ng isa sa kung saan ito nakipag-usap sa dagat. Ito ay inilarawan bilang ang pinaka-tanyag na lungsod sa Asya. Ito ay isang lungsod ng kultura na may isang silid-aklatan pangalawa lamang sa nasa Alexandria. Gayunpaman, ito ay isang lungsod ng malaking kasalanan, na ibinigay sa malaswang mga ritwal ng pagsamba kay Aesculapius, na kanilang sinamba sa anyo ng isang buhay na ahas na tinitirhan at pinakain sa templo. Sa magandang lungsod na ito ng mga irigasyon na kakahuyan, mga pampublikong paglalakad at mga parke ay nanirahan ang isang maliit na grupo ng mga dedikadong mananampalataya na hindi nalinlang ng pakitang-tao ng kagandahan, at napopoot sa Satanikong pagsamba na pumuno sa lugar.

Ang Kapanahunan

Ang Kapanahunan ng Pergamean ay tumagal ng mga tatlong daang taon, mula 312 hanggang 606 A.D.

Ang Mensahero

Gamit ang ating bigay-Diyos na tuntunin sa pagpili ng mensahero sa bawat kapanahunan, ibig sabihin, pinipili natin ang isa na ang ministeryo ay halos katumbas ng sa unang mensahero, si Pablo, walang pag-aalinlangan nating idineklara na ang mensaherong Pergamean ay si Martin. Si Martin ay ipinanganak noong 315 sa Hungary. Gayunman, ang kanyang buhay sa trabaho ay sa France kung saan siya nagtrabaho sa loob at sa paligid ng Tours bilang isang obispo. Namatay siya noong 399. Ang dakilang santo na ito ang tiyuhin ng isa pang kahanga-hangang Kristiyano, si San Patrick ng Ireland.

Si Martin ay napagbagong loob kay Kristo habang sinusunod niya ang isang karera bilang isang propesyonal na sundalo. Ito ay habang siya ay nakikibahagi pa rin sa trabaho na ito na naganap ang isang pinaka-kapansin-pansin na himala. Nakatala na ang isang pulubi ay nagkasakit sa mga lansangan ng bayan kung saan nakatalaga si Martin. Ang lamig ng taglamig ay higit pa sa kanyang kakayanin dahil hindi siya nakatamang nadamit. Walang sinumang nagbigay ng pansin sa kanyang mga pangangailangan hanggang sa dumating si Martin. Nang makita ang kalagayan ng mahirap na ito, ngunit walang dagdag na damit, hinubad niya ang kanyang panlabas na balabal, pinutol ito sa dalawa gamit ang kanyang espada, at ibinalot ang tela sa nagyeyelong lalaki. Dinamayan niya ito sa abot ng kanyang makakaya at nagpatuloy sa kanyang lakad. Nang gabing iyon ang Panginoong Hesus ay nagpakita sa kanya sa isang pangitain. Doon Siya tumayo, tulad ng isang pulubi, na nakabalabal sa kalahati ng damit ni Martin. Siya

ay nagsalita sa kanya at sinabi, "Martin, kahit na siya ay isang katekumen lamang ay binihisan Ako ng damit na ito." Mula nang oras iyon hinangad ni Martin na paglingkuran ang Panginoon nang buong puso. Ang kanyang buhay ay naging isang serye ng mga himala na nagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos.

Matapos umalis sa hukbo at maging isang pinuno sa iglesia, siya ay gumawa ng isang napaka militanteng paninindigan laban sa idolatriya. Pinutol niya ang mga kakahuyan, sinira ang mga imahen at ibinagsak ang mga altar. Nang harapin ng mga pagano ang kanyang mga gawa ay hinamon niya sila sa halos parehong paraan na ginawa ni Elias sa mga propeta ni Baal. Siya ay nag-alok na itali sa isang puno sa ilalim nito upang kapag ito ay pinutol ay durugin siya maliban kung ang Diyos ay namagitan at pinaikot ang puno habang ito ay nahulog. Ang wiley na pagano ay itinali siya sa isang puno na tumutubo sa gilid ng isang burol, tiniyak na ang natural na hatak ng grabidad ay magiging sanhi ng pagbagsak ng puno upang madurog siya. Nang magsimulang bumagsak ang puno, pinaikot ito ng Diyos at paakyat, salungat sa lahat ng natural na batas. Ang mga tumatakas na pagano ay durog habang nahulog ang puno sa ilan sa kanila.

Kinilala ng mga mananalaysay na sa hindi bababa sa tatlong pagkakataon ay binuhay niya ang mga patay sa pamamagitan ng pananampalataya sa Pangalan ni Hesus. Sa isang pagkakataon nanalangin siya para sa isang patay na sanggol. Tulad ni Eliseo, iniunat niya ang kanyang sarili sa sanggol at nanalangin. Bumalik ito sa buhay at kalusugan. Sa isa pang pagkakataon tinawag siya upang tumulong sa pagliligtas sa isang kapatid na dinadala sa kanyang kamatayan sa panahon ng matinding pag-uusig. Pagdating niya ay patay na ang kawawang lalaki. Ibinitin nila siya sa isang puno. Ang kanyang katawan ay walang buhay at ang kanyang mga mata ay nakausli mula sa mga lalagyan ng mata. Ngunit ibinaba siya ni Martin, at nang manalangin siya ay muling nabuhay ang lalaki at sa kanyang masayang pamilya.

Hindi kailanman natakot si Martin sa kaaway kahit sino ito. Kaya humarap siya nang personal sa isang masamang emperador na responsable sa pagkamatay ng maraming banal na puspos ng Espiritu. Ang emperador ay hindi nagbigay ng madla, kaya pinuntahan ni Martin ang isang kaibigan ng emperador, isang Damasus, isang malupit na obispo ng Roma. Ngunit ang obispo, ang pagiging isang nominal na Kristiyano ng huwad na puno ng ubas ay hindi mamagitan. Bumalik si Martin sa palasyo, ngunit sa ngayon ay nakakandado na ang mga tarangkahan at hindi siya pinapayagang makapasok. Nagpatirapa siya sa harapan ng Panginoon at nanalangin na makapasok siya sa palasyo. Narinig niya ang isang boses na nag-uudyok sa kanya na bumangon. Nang gawin niya iyon, nakita niyang bumukas nang kusa ang mga tarangkahan. Lumakad siya sa loob ng korte. Ngunit ang mapagmataas na pinuno ay hindi lumingon at makipag-usap sa kanya. Muling nanalangin si Martin. Biglang kusang lumabas ang apoy mula sa upuan ng trono at mabilis na umalis ang malungkot na emperador. Tiyak na pinapakumbaba ng Panginoon ang mga mapagmataas at dinadakila ang mga mapagpakumbaba.

Gayon na lamang ang kanyang sigasig sa paglilingkod sa Panginoon kaya't ang diyablo ay lubos na napukaw. Ang mga kaaway ng katotohanan ay umupa ng mga assassin para patayin si Martin. Palihim silang pumunta sa kanyang tahanan at nang papatayin na nila siya, tumayo siya nang tuwid at tinakpan ang kanyang lalamunan sa espada. Nang tumalon sila pasulong, biglang ibinabagsak sila ng kapangyarihan ng Diyos pabalik sa silid. Nadaig sila sa banal at nakakatakot na kapaligirang iyon kaya gumapang sila sa kanilang mga kamay at tuhod at humingi ng tawad sa pagtatangka sa kanyang buhay.

Masyadong malimit kapag ang mga tao ay tanda na ginagamit ng Panginoon sila ay itinaas nang may magmamalaki. Ngunit hindi ganon kay Martin. Siya ay nanatiling mapagpakumbabang lingkod ng Diyos. Isang gabi habang inihahanda niya ang kanyang sarili sa pagpasok sa pulpito, isang pulubi ang dumating sa kanyang pag-aaral at humingi ng ilang damit. Itinuro ni Martin ang pulubi sa kanyang puno ng dyakono. Inutusan siya ng mapagmataas na dyakono na umalis. Pagkatapos ay bumalik siya upang makita si Martin. Tumayo si Martin at ibinigay sa pulubi ang kanyang sariling magandang damit, at inutusan ang diakono na magdala sa kanya ng isa pang damit na hindi gaanong kalidad. Noong gabing iyon habang ipinangangaral ni Martin ang Salita, ang kawan ng Diyos ay nakakita ng malambot na puting liwanag ng liwanag sa paligid ng kanyang pagkatao.

Tiyak na ito ay isang dakilang tao, isang tunay na mensahero sa panahong iyon. Hindi naghahangad ng anumang kundi ang mapalugdan ang Diyos ay namuhay siya ng isang pinaka-konsagrang buhay. Kailanman ay hindi siya mahikayat na mangaral hanggang sa siya ay nanalangin muna at nasa ganoong espirituwal na kalagayan upang malaman at maihatid ang buong payo ng Diyos sa pamamagitan ng Espiritu Santo na ibinaba mula sa langit. Kadalasan ay pinapanatili niya ang mga tao na naghihintay habang siya ay nanalangin para sa lubos na katiyakan.

Ang malaman lamang ang tungkol kay Martin at ang kanyang makapangyarihang ministeryo ay maaaring mag-isip na ang pag-uusig sa mga banal ay humina. Hindi ganon. Sila ay winawasak pa rin ng diyablo sa pamamagitan ng instrumento ng masasama. Sinunog silang buhay. Sila ay ipinako sa mga troso nang nakaharap at ang mga ligaw na aso ay kinalagan sa kanila, upang ang mga aso ay mapunit ang laman at bituka, na iniwan ang mga biktima na mamatay sa kakila-kilabot na pagpapahirap. Ang mga sanggol ay pinunit mula sa mga buntis na ina at itinapon sa mga baboy. Pinutol ang dibdib ng mga babae,

at pinilit silang tumayo ng tuwid habang ang bawat pintig ng puso ay bumubuhos ng dugo hanggang sa sila ay malukot sa kamatayan. At ang trahedya ay mas higit na iniisip kapag ang isang tao ay napagtanto na ito ay hindi lamang gawain ng mga pagano, ngunit maraming beses na ito ay sanhi ng tinatawag na mga Kristiyano na nadama na ginawa nila ang isang pabor sa Diyos sa pagpuksa sa mga tapat na sundalo ng krus. na nanindigan para sa Salita at pagsunod sa Banal na Espiritu.

Juan 16:2,

"Kayo'y palalayasin nila sa mga sinagoga: oo, dumarating ang oras, na ang sinomang pumatay sa inyo ay aakalaing naghahandog siya ng paglilingkod sa Dios."

Mateo 24:9,

"Kung magkagayo'y ibibigay kayo sa kapighatian, at kayo'y papatayin: at kayo'y kapopootan ng lahat ng mga bansa dahil sa aking pangalan."

Sa pamamagitan ng mga tanda at kababalaghan, sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Espiritu, si Martin ay tunay na pinagtibay bilang mensahero sa kapanahunang iyon. Ngunit hindi lamang siya pinagkalooban ng isang dakilang ministryo, siya mismo ay tapat magpakailanman sa Salita ng Diyos. Nakipaglaban siya sa organisasyon. Kinalaban niya ang kasalanan sa matataas na dako. Ipinaglaban niya ang katotohanan sa salita at sa gawa at namuhay ng buong buhay ng Kristiyanong tagumpay.

Isang mananalambuhay ang sumulat tungkol sa kanya sa ganitong paraan. "Walang nakakita sa kanya na galit, o nabalisa, o nagdadalamhati, o tumatawa. Siya ay palaging isa at pareho, at tila isang bagay na higit sa mortal, na may suot sa kanyang mukha ng isang uri ng makalangit na kagalakan. Hindi kailanman nagkaroon ng anumang bagay sa kanyang mga labi kundi si Kristo, hindi kailanman anumang bagay sa kanyang puso kundi ang paggalang sa mga magulang, kapayapaan at awa. Kadalasan ay inihiyakan niya ang mga kasalanan maging ng mga tumutuligsa sa kanya, na nang siya ay tahimik at wala ay sinasalakay siya ng mga labi at nakakalason na dila. Marami ang napopoot sa kanya dahil sa mga birtud na sila mismo ay hindi nagtataglay at hindi maaaring tularan; at sayang naman! ang kanyang pinakamapait na umaatake ay mga obispo."

Ang Pagbati

Apocalipsis 2:12 b

"Ang mga bagay na ito ay sinasabi ng may matalas na tabak na may dalawang talim:"

Ang mensahe sa ikatlong kapanahunan ng iglesia ay malapit nang lumabas. Ang ikatlong eksena ng paglalahad ng dramang ito ng "Kristo sa gitna ng Kanyang iglesia" ay malapit nang mahayag. Sa boses na parang trumpeta, inihaharap ng Espiritu ang Walang Katumbas na Isa, "Siya na may matalas na tabak na may dalawang talim!" Ibang-iba ang pagtatanghal na ito mula sa panahon nang ipinakilala ni Pilato ang Kordero ng Diyos, nakadamit ng mapanuksong damit na kulay ube, hinampas at tinik na nakoronahan, na nagsasabi, "Narito ang inyong Hari!" Ngayon, ang maharlika nakadamit at pinutungan ng kaluwalhatian ay nakatayo ang muling nabuhay na Panginoon, 'Kristo, ang kapangyarihan ng Diyos.'

Sa mga salitang ito, 'Siya na may matalas na tabak na may dalawang talim' ay may isa pang paghahayag ng Panguluhang Diyos. Sa Kapanahunan ng Efeso, maaalala mo, Siya ay itinakda bilang ang Di-Nagbabagong Diyos. Sa Kapanahunan ng Smyrnaean nakita natin Siya bilang IISANG TUNAY na Diyos at maliban sa Kanya ay wala nang iba. Ngayon sa Kapanahunang Pergamean na ito ay mayroong karagdang kapahayagan ng Kanyang pagka-Diyos, na itinakda sa pamamagitan ng Kanyang pakikisama sa matalas na dalawang talim na tabak, na siyang Salita ng Diyos.

Mga Hebreo 4:12

"Sapagka't ang salita ng Dios ay buhay, at mabisa, at matalas kay sa alin mang tabak na may dalawang talim, at bumabaon hanggang sa paghihiwalay ng kaluluwa at espiritu, ng mga kasukasuan at ng utak, at madaling kumilala ng mga pagiisip at mga haka ng puso."

Mga Taga Efeso 6:17

"At kunin mo ang tabak ng Espiritu na Salita ng Dios."

Apocalipsis 19:13 & 15a,

"At siya'y nararamtan ng damit na winisikan ng dugo: at ang kaniyang pangalan ay tinatawag na Ang Verbo ng Dios. At sa kaniyang bibig ay lumalabas ang isang tabak na matalas"

Juan 1:1-3,

"Nang pasimula siya ang Verbo, at ang Verbo ay sumasa Dios, at ang Verbo ay Dios. Ito rin nang pasimula'y sumasa Dios. Ang lahat ng mga bagay ay ginawa sa pamamagitan niya; at alin man sa lahat ng ginawa ay hindi ginawa kung wala siya."

I Juan 5:7,

"Sapagka't may tatlong nagpapatotoo sa Langit: ang Ama, ang Salita, at ang Espiritu Santo, at ang tatlong ito ay ISA."

Ngayon ay makikita natin ang Kanyang kaugnayan sa Salita. SIYA ANG SALITA. Iyan ay kung Sino Siya. ANG SALITA SA KANYANG PANGALAN.

Sa Juan 1:1 kung saan ito ay nagsasabing "Sa pasimula ay ang Salita," ang ugat kung saan natin nakuha ang ating pagsasalina para sa 'Salita' ay 'Logos' na nangangahulugang 'ang kaisipan o konsepto.' Mayroon itong dobleng kahulugan ng 'kaisipan' at 'pagsasalita.' Ngayon ang isang 'kaisipang ipinahayag' ay isang 'salita', 'o mga salita.' Hindi ba ito kahanga-hanga at maganda? Sinabi ni Juan na ang konsepto ng Diyos ay ipinahayag kay Hesus.

At sinabi ni Pablo ang parehong bagay sa Hebreo 1:1-3,

"Ang Dios, na nagsalita nang unang panahon sa ating mga magulang sa iba't ibang panahon at sa iba't ibang paraan sa pamamagitan ng mga propeta,

Ay nagsalita sa atin sa mga huling araw na ito sa pamamagitan, ng kaniyang Anak, na siyang itinalaga na tagapagmana ng lahat ng mga bagay, na sa pamamagitan naman niya'y ginawa ang sanglibutan;

Palibhasa'y siyang sinag ng kaniyang kaluwalhatian, at tunay na larawan ng kaniyang pagka-Dios, at umaalalay ng lahat ng mga bagay sa pamamagitan ng salita ng kaniyang kapangyarihan, nang kaniyang magawa na ang paglilinis ng mga kasalanan, ay lumuklok sa kanan ng Karangalan sa kaitaasan."

Ang Diyos ay ipinahayag sa persona ni Jesukristo. Si Hesus ang Kahayagan ng Larawan ng Diyos.

Muli sa Juan 1:14,

"At ang Salita ay nagkatawang-tao at tumahan sa gitna natin."

Ang mismong sangkap ng Diyos ay nagkatawang-tao at nanahan sa gitna natin. Ang dakilang Espiritu-Diyos na hindi maaaring lapitan ng sinumang tao, Na hindi nakita o nakita ng sinumang tao ay ngayon ay nakatabernakulo sa laman at nanahan kasama ng mga tao, na nagpapahayag ng kabuuan ng Diyos sa mga tao.

Juan 1:18,

"Walang taong nakakita kailan man sa Dios; ang bugtong na Anak, na nasa sinapupunan ng Ama, siya ang nagpakilala sa kanya."

Ang Diyos, Na sa mga pagkakataong ipapakita ang Kanyang presensya sa pamamagitan ng ulap o haliging apoy na nagdulot ng takot sa puso ng mga tao; ang Diyos na ito, Na ang mga katangian ng puso ay ipinaalam lamang sa pamamagitan ng paghahayag ng mga salita sa pamamagitan ng mga propeta, ngayon ay naging Emmanuel (ang Diyos na kasama natin) na nagpapahayag ng Kanyang sarili. Ang salitang, 'ipahayag,' ay kinuha mula sa salitang Griyego na madalas nating binibigyang kahulugan bilang eksposisyon, na nangangahulugang lubusang ipaliwanag at linawin. Iyan ang ginawa ng Buhay na SALITA, si Hesus. Dinala niya ang Diyos sa atin, sapagkat Siya ay Diyos.

Inihayag Niya sa atin ang Diyos nang may ganap na kalinawan na masasabi ni Juan tungkol sa Kanya sa I Juan 1:1-3

"Yaong buhat sa pasimula, yaong aming narinig, yaong nakita ng aming mga mata, yaong aming namasdan, at nahipo ng aming mga kamay, tungkol sa salita ng buhay;

(At ang buhay ay nahayag, at aming nakita, at pinatotohanan, at sa inyo'y aming ibinabalita ang buhay, ang buhay na walang hanggan, na kasama ng Ama at sa atin ay nahayag;)

Yaong aming nakita at narinig ay siya rin naming ibinabalita sa inyo, upang kayo naman ay magkaroon ng pakikisama sa amin: oo, at tayo ay may pakikisama sa Ama, at sa kaniyang Anak na si Jesucristo."

Nang ang Diyos ay tunay na nahayag, Siya ay nahayag sa laman. "Ang nakakita sa Akin ay nakakita

sa Ama.”

Ngayon pabalik sa Hebrews 1:1-3 ginawa nating tandaan na si Hesus ay ang malinaw na larawan ng Diyos. Siya ang Diyos na nagpapahayag ng Kanyang Sarili sa tao sa tao. Ngunit may ibang bagay na dapat tandaan sa mga talatang ito, lalo na ang mga talatang isa at dalawa.

"Ang Dios, na nagsalita nang unang panahon sa ating mga magulang sa iba't ibang panahon at sa iba't ibang paraan sa pamamagitan ng mga propeta, ay nagsalita sa atin sa mga huling araw na ito sa pamamagitan, ng kaniyang Anak"

Nais kong mapansin mo dito sa gilid ng iyong Bibliya na makikita mo ang isang pagwawasto. Ang salitang, 'pamamagitan' ay hindi tamang pagsasalin. Dapat itong 'SA' Hindi 'sa pamamagitan ng.' Tama ang pagkabasa nito, "Nagsalita ang Diyos noong nakaraan sa mga ninuno SA mga propeta sa pamamagitan ng Salita".

I Samuel 3:21 b,

"Sapagka't ang Panginoon'y napakilala kay Samuel sa Silo sa pamamagitan ng salita ng Panginoon."

Ipinalabas nito ang I Juan 5:7 nang perpekto, "Ang Espiritu at Salita ay ISA." Inihayag ni Hesus ang Ama. Inihayag ng Salita ang Ama. Si Hesus ang Buhay na Salita. Purihin ang Diyos, ngayon Siya pa rin ang Buhay na Salita.

Noong si Hesus ay nasa lupa sinabi Niya,

"Hindi ka бага nananampalataya na ako'y nasa Ama, at ang Ama ay nasa akin? ang mga salitang aking sinasabi sa inyo'y hindi ko sinasalita sa aking sarili: kundi ang Ama na tumatahan sa akin ay gumagawa ng kaniyang mga gawa. (Juan 14:10)

Dito ay pinaka-malinaw na itinakda na ang perpektong pagpapakita ng Diyos sa Anak ay sa pamamagitan ng nananahan na Espiritu na nagpapakita sa Salita at mga gawa. Ganyan talaga ang itinuturo natin noon pa man. Kapag ang nobya ay babalik sa pagiging isang Salita na nobya, gagawa siya ng mismong mga gawa na ginawa ni Hesus. Ang Salita ay Diyos. Ang Espiritu ay Diyos. Lahat sila ay ISA. Ang isa ay hindi maaaring gumana bukod sa isa pa. Kung ang isang tao ay tunay na mayroong Espiritu ng Diyos, magkakaroon siya ng Salita ng Diyos. Ganiyan ang nangyari sa mga propeta. Nasa kanila ang nananahang Espiritu ng Diyos at ang Salita ay dumating sa kanila. Iyan ay kung paano ito kasama ni Hesus. Sa Kanya ay ang Espiritu na walang sukat at ang Salita ay dumating sa Kanya. (Si Jesus ay parehong nagsimulang gawin at MAGTURO. Ang doktrina ko ay hindi Aking sarili, kundi ang Ama na nagsugo sa Akin. Mga Gawa 1:1, Juan 7:16.)

Tandaan ngayon, si Juan Bautista ay kapwa propeta at sugo ng kanyang panahon. Napuspos siya ng Espiritu Santo mula sa sinapupunan ng kanyang ina. Noong siya ay nagbapautismo sa Jordan ang Salita ng Diyos (Hesus) ay dumating sa kanya. Ang Salita ay laging dumarating sa tunay na puspos ng Espiritu. Iyan ang katibayan ng pagiging puspos ng Espiritu Santo. Iyon ang sinabi ni Hesus na magiging katibayan. Sinabi Niya, "At ako ay mananalangin sa Ama at padadalhan ka Niya ng isa pang Mang-aaliw upang Siya ay manatili sa iyo magpakailanman. Maging ang Espiritu ng katotohanan, na hindi matatanggap ng sanlibutan." Ngayon alam natin kung ano ang Katotohanan.

"Ang Iyong Salita ay Katotohanan." (Juan 17:17 b)

Muli sa Juan 8:43,

"Bakit hindi ninyo nauunawaan ang Aking pananalita? maging dahil hindi ninyo maririnig ang Aking Salita."

Napansin mo ba na sinabi ni Jesus na hindi matatanggap ng sanlibutan ang Espiritu Santo? Buweno, sa talatang ito nabasa ko lang, ni hindi nila matatanggap ang Salita. Bakit? Dahil ang Espiritu at ang Salita ay iisa, at kung mayroon kang Banal na Espiritu bilang mga propeta, ang Salita ay darating sa iyo. Matatanggap mo ito.

Sa Juan 14:26,

"Datapuwa't ang Mangaaliw, sa makatuwid бага'y ang Espiritu Santo, na susuguin ng Ama sa aking pangalan, siya ang MAGTUTURO sa inyo ng lahat ng mga bagay, at magpapaalaala ng lahat na sa inyo'y aking sinabi."

Dito muli nakita natin ang Salita na darating dahil sa Espiritu ng Diyos.

Muli sa Juan 16:13

"Gayon ma'y kung siya, ang Espiritu ng katotohanan ay dumating, ay papatnubayan niya kayo sa buong katotohanan: (ang Salita mo ay katotohanan), sapagka't hindi siya magsasalita ng mula sa kaniyang sarili; kundi ang anomang bagay na kaniyang marinig, ang mga ito ang kaniyang sasalitain: at kaniyang ipahahayag sa inyo ang mga bagay na magsisidating." (Ang Espiritu ang Salita ng Propesiya).

Gusto kong pansinin ninyong mabuti na hindi sinabi ni Jesus na ang katibayan ng pagbabautismo sa Espiritu Santo ay pagsasalita ng mga wika, pagbibigay-kahulugan, pagpropesiya, o pagsigaw at pagsasayaw. Sinabi niya na ang katibayan ay na ikaw ay nasa KATOTOHANAN; ikaw ay nasa Salita ng Diyos para sa iyong kapanahunan. Ang katibayan ay may kinalaman sa pagtanggap ng Salitang iyon.

Sa I Mga Taga Corinto 14:37,

"Kung iniisip ninoman na siya'y propeta, o ayon sa espiritu, ay kilalanin niya ang mga bagay na sa inyo'y isinusulat ko, na pawang utos ng Panginoon."

Ngayon tingnan iyon. Ang patunay na naninirahan na Espiritu ay kilalanin at SUNDIN ang ibinigay ng propeta ng Diyos para sa kanyang kapanahunan habang itinakda niya ang iglesia sa pagkakasunud-sunod. Kailangang sabihin ni Pablo sa mga nag-angkin ng isa pang kapahayagan, (talata 36)

"Ano? lumabas бага mula sa inyo ang salita ng Dios? o sa inyo lamang dumating?"

Ang katibayan ng isang Kristiyanong mananampalataya na puspos ng Espiritu ay hindi upang makagawa ng katotohanan (Salita), ngunit upang matanggap ang katotohanan (Salita), at maniwala at sumunod dito.

Napansin mo ba sa Apocalipsis 22:17

"At ang Espiritu at ang kasintahang babae ay nagsasabi, Halika. At ang nakikinig ay magsabi, Halika. At ang nauuhaw, ay pumarito: ang may ibig ay kumuhang walang bayad ng tubig ng buhay."

Tingnan, ang nobya ay nagsasalita ng parehong Salita tulad ng ginagawa ng Espiritu. Siya ay isang Word bride na nagpapatunay na mayroon siyang Espiritu. Sa bawat kapanahunan ng iglesia naririnig natin ang mga salitang ito,

"Ang may pakinig, ay pakinggan niya ang sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia."

Ibinibigay ng Espiritu ang Salita. Kung mayroon ka ng Espiritu ay maririnig mo ang Salita para sa iyong kapanahunan, gaya ng mga tunay na Kristiyanong iyon na kinuha ang Salita para sa kanilang kapanahunan.

Nakuha mo ba ang huling kaisipan na iyon? Inuulit ko, ang bawat kapanahunan ng iglesia ay nagtatapos sa parehong payo. "Ang may pakinig, pakinggan niya (isang tao) ang sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia." Ibinibigay ng Espiritu ang Salita. Mayroon siyang katotohanan para sa bawat kapanahunan. Ang bawat kapanahunan ay may kanya-kanyang hinirang, at ang hinirang na grupong iyon ay laging 'naririnig ang salita,' at tinanggap ito, na nagpapatunay na nasa kanila ang Binhi.

Juan 8:47,

"Ang sa Dios ay nakikinig ng mga salita ng Dios: dahil dito'y hindi ninyo dinirinig, sapagka't kayo'y hindi sa Dios."

Tinanggihan nila ang Salita (Hesus) at ang Kanyang mga Salita para sa kanilang mga araw, ngunit tinanggap ng tunay na binhi ang Salita dahil sila ay sa Diyos.

"At lahat ng iyong mga anak ay tuturuan ng Diyos." (Banal na Espiritu)

Isaias 54:13.

Sinabi ni Jesus ang parehong bagay sa Juan 6:45. Ang pagiging ISA SA SALITA ay nagpapatunay kung ikaw ay sa Diyos at puspos ng Espiritu. Walang ibang pamantayan.

Ngunit ano ang mga wika at interpretasyon at iba pang mga kaloob? Ang mga ito ay mga pagpapakita. Iyan ang itinuturo ng Salita.

Basahin ito sa I Mga Taga Corinto 12:7,

"Datapuwa't sa bawa't isa ay ibinibigay ang paghahayag ng Espiritu, upang pakinabangan naman."

Pagkatapos ay pinangalanan ni Pablo ang mga pagpapakita na iyon.

Ngayon ay dumating ang napakagandang tanong na ito alam kong lahat kayo ay sabik na magtanong. Bakit ang pagpapakita ay hindi isang katibayan ng pagpapabautismo sa Espiritu Santo, dahil tiyak na hindi mo maipapakita ang Espiritu Santo maliban kung ikaw ay tunay na puspos ng Espiritu? Ngayon gusto kong sabihin na tama, dahil hindi ko gustong manakit ng mga tao o lumakad sa kanilang doktrina; ngunit hindi ako magiging tunay na lingkod ng Diyos kung hindi ko sasabihin sa iyo ang buong payo ng Diyos. Tama iyan, hindi ba?

Tingnan lang natin ng kaunti si Balaam. Siya ay relihiyoso, sumamba siya sa Diyos. Naunawaan niya ang wastong paraan ng pagsasakripisyo at paglapit sa Diyos, ngunit hindi siya isang Tunay na Binhi na propeta dahil tinanggap niya ang kabayaran ng kalikuan, at ang pinakamasama sa lahat ay pinamunuan niya ang mga tao ng Diyos sa mga kasalanan ng pakikiapit at pagsamba sa diyus-diyosan. Ngunit sino ang mangangahas na itatanggi na ang Espiritu ng Diyos ay nagpakita sa pamamagitan niya sa isa sa pinakamagandang bahagi ng ganap na tumpak na propesiya na nakita ng mundo? Ngunit hindi siya kailanman nagkaroon ng Espiritu Santo.

Ngayon kung gayon, ano sa palagay ninyo si Caiafas, ang dakilang saserdote? Sinasabi ng Bibliya na ipinropesiya niya ang uri ng kamatayan na dapat ikamatay ng Panginoon. Alam nating lahat na walang rekord na siya ay isang taong puspos ng Espiritu at pinangunahan ng Espiritu tulad ng mahal na matandang Simeon o ang matamis na santo na tinatawag na Anna. Subalit nagkaroon siya ng tunay na pagpapahayag ng Espiritu Santo. Hindi natin maitatanggi iyon. Kaya kung saan ang paghahayag bilang isang katibayan? Wala ito doon. Kung ikaw ay tunay na puspos ng Espiritu ng Diyos magkakaroon ka ng katibayan ng SALITA sa iyong buhay.

Ipakita natin sa iyo kung gaano ko kalalim ang nararamdaman at pagkaunawa ko sa katotohanang ito sa pamamagitan ng kapahayagan na ibinigay sa akin ng Diyos. Ngayon bago ko sabihin ito, gusto kong sabihin ito. Marami sa inyo ang naniniwala na ako ay isang propeta. Hindi ko sinasabi na ako. Sinabi ninyo ito. Pero alam nating dalawa na HINDI NABIBIGO ang mga pangitain na binigay sa akin ng Diyos. HINDI ISANG BESES. Kung sinuman ay maaaring patunayan ang isang pangitain kailanman nabigo Gusto kong malaman tungkol dito. Ngayon na sinusundan mo ako hanggang dito ito ang aking talambuhay.

Maraming taon na ang nakalilipas nang una kong makita ang mga taong Pentecostal, ako ay nasa isa sa kanilang mga pagpupulong sa kampo kung saan maraming pagpapakita ng mga wika, interpretasyon ng mga wika, at propesiya. Dalawang mangangaral ang partikular na nakikibahagi sa ganitong uri ng pagsasalita nang higit pa sa alinman sa iba pang mga kapatid. Lubusan akong nasiyahan sa mga serbisyo at tunay na interesado sa iba't ibang mga pagpapakita, dahil mayroon silang isang buklod ng katotohanan sa kanila. Taimtim kong hangarin na malaman ang lahat ng aking makakaya tungkol sa mga kaloob na ito, kaya nagpasiya akong kausapin ang dalawang lalaki tungkol sa mga ito. Sa pamamagitan ng kaloob ng Diyos na nananahan sa akin, hinangad kong malaman ang espiritu sa unang tao, kung siya ba ay tunay na sa Diyos o hindi. Pagkatapos ng maikling pakikipag-usap sa matamis at mapagpakumbabang kapatid na iyon, alam ko na siya ay isang tunay at matatag na Kristiyano. Siya ay tunay. Ang susunod na binata ay hindi katulad ng una. Siya ay mayabang at mapagmataas, at habang nakikipag-usap ako sa kanya isang pangitain ang dumaan sa aking mga mata at nakita ko na siya ay kasal sa isang olandes na babae ngunit nakatira sa isang morena at may dalawang anak sa kanya. Kung sakaling mayroong isang mapagkunwari, isa na siya.

Ngayon sabihin ko sa iyo, nabigla ako. Paanong hindi ako magiging? Narito ang dalawang lalaki, ang isa ay isang tunay na mananampalataya at ang isa ay isang makasalanang nagpapanggap. GAYON PA MAN KAPWA NAGPAPAKITA NG MGA KALOOB NG ESPIRITU. Nabagabag ako sa pagkalito na ito. Iniwan ko ang pulong upang hanapin ang Diyos para sa sagot. Mag-isa akong pumunta sa isang lihim na lugar at doon kasama ang aking Bibliya nanalangin ako at naghintay sa Diyos para sa sagot. Hindi alam kung anong bahagi ng Banal na Kasulatan ang babasahin ko ay basta-basta na binuksan ang Bibliya sa ilang lugar sa Mateo. Nagbasa ako saglit at saka inilapag ang Bibliya Sa isang iglap ay umihip ang hangin sa silid at inilipat ang mga pahina ng Bibliya sa Hebreo, kabanata anim. Nabasa ko ito at lalo kong humanga sa mga kakaibang talatang iyon,

Mga Hebreo 6:4-9,

"Sapagka't tungkol sa mga minsang naliwanagan at nakalasp ng kaloob ng kalangitan, at mga nakabahagi ng Espiritu Santo,

At nakalasp ng mabuting salita ng Dios, at ng mga kapangyarihan ng panahong darating,

At saka nahiwalay sa Dios ay di maaaring baguhin silang muli sa pagsisisi; yamang kanilang ipinapapakong muli sa ganang kanilang sarili ang Anak ng Dios, at inilalagay na muli siya sa hayag na kahihyan.

Sapagka't ang lupang humitit ng ulang madalas na lumalagpak sa kaniya, at tinutubuan

ng mga damong pakikinabangan ng mga yaon na dahil sa kanila'y binukid, ay tumanggap ng pagpapalang mula sa Dios:

Datapuwa't kung namumunga ng mga tinik at dawag, ay itinatakuwil at malapit sa sumpa; at ang kaniyang kahihinatnan ay ang sunugin.

Ngunit, mga minamahal, naniniwala kaming lubos sa magagaling na bagay tungkol sa inyo, at sa mga bagay na kalakip ng pagkaligtas, bagama't kami ay nagsasalita ng ganito:"

Isinara ko ang Bibliya, inilatag ito, at nagninilay sandali at nanalangin pa. Wala pa rin akong sagot. Muli kong binuksan ang Bibliya nang walang layunin ngunit hindi ko nabasa. Biglang umihip muli ang hangin sa silid, at muling bumaling ang mga pahina sa Hebreo 6 at nanatili roon habang humihina ang hangin. Muli kong binasa ang mga salitang iyon, at nang mabasa ko, pagkatapos ay pumasok ang Espiritu ng Diyos sa silid at nakakita ako ng isang pangitain. Nakita ko sa pangitain ang isang lalaking nakasuot ng purong puti na pumunta sa isang bagong araruhing bukid at naghasik ng butil. Ito ay isang maliwanag na araw, at ang paghahasik ay ginawa sa umaga. Ngunit hating-gabi matapos umalis ang manghahasik na nakaputi, dumating ang isang lalaking nakaitim at palihim na naghasik ng iba pang binhi sa mga inihatik ng lalaking nakaputi. Lumipas ang mga araw—binasbasan ng araw at ulan ang lupa; at isang araw ay lumitaw ang butil. Gaano ito kainam. Ngunit isang araw mamaya lumitaw ang mga panirang damo.

Ang trigo at panirang damo ay lumago nang sama-sama. Nakikibahagi sila sa parehong pagpapakain mula sa parehong lupa. Uminom sila sa parehong araw at ulan.

Pagkatapos isang araw ang kalangitan ay naging tanso, at ang mga halaman ay nagsimulang tumumba at mamatay. Narinig kong itinaas ng trigo ang kanilang mga ulo at sumisigaw sa Diyos para sa ulan. Itinaas din ng mga panirang damo ang kanilang mga tinig at nagsumamo ng ulan. Pagkatapos ay dumilim ang kalangitan at bumuhos ang ulan, at muli ang trigo, na ngayon ay puno ng lakas ay nagtaas ng kanilang mga tinig at sumigaw sa pagsamba, "Purihin ang Panginoon". At sa aking pagkamangha ay narinig kong tumingala din ang mga nabuhay na damo at nagsabing, "Allelujah!".

Pagkatapos ay nalaman ko ang katotohanan ng pulong sa kampo at ang pangitain. Ang talinghaga ng Manghahasik at ang Binhi, ang ikaanim na kabanata ng Hebreo, at ang maliwanag na pagpapakita ng Espirituwal na mga kaloob sa magkahalong mga tagapakinig—lahat ay naging napakalinaw. Ang manghahasik nakaputi ay ang Panginoon. Ang manghahasik nakaitim ay ang diyablo. Ang sanlibutan ay ang bukid. Ang mga binhi ay mga tao, hinirang at itinakwil. Parehong nakikibahagi sa parehong pagpapakain, tubig at araw. Parehong nanalangin. Parehong nakatanggap ng tulong mula sa Diyos, dahil pinabuhos Niya ang Kanyang araw at ulan sa mabuti at masama. At kahit na pareho silang may kahanga-hangang pagpapala at pareho silang may kahanga-hangang mga pagpapakita, MAY ISANG MALAKING PAGKAKAIBA PA RIN, SILA AY MAY MAGKAIBANG BINHI.

Narito din ang sagot sa Mateo 7:21-23

"Hindi ang bawa't nagsasabi sa akin, Panginoon, Panginoon, ay papasok sa kaharian ng langit; kundi ang gumaganap ng kalooban ng aking Ama na nasa langit.

Marami ang mangagsasabi sa akin sa araw na yaon, Panginoon, Panginoon, hindi бага nagsipanghula kami sa iyong pangalan, at sa pangalan mo'y nangagpalayas kami ng mga demonio, at sa pangalan mo'y nagsigawa kami ng maraming gawang makapangyarihan?

At kung magkagayo'y ipahahayag ko sa kanila, Kailan ma'y hindi ko kayo nangakilala: magsilayo kayo sa akin, kayong manggagawa ng katampalasanan."

Hindi itinanggi ni Jesus na sila ay gumawa ng mga makapangyarihang gawa na tanging ang Espiritu Santo ang makakagawa sa pamamagitan ng mga tao. Ngunit itinanggi Niya na hindi niya sila kilala. Ang mga ito ay hindi tumalikod. Ang mga ito ay masama, walang buhay, mga tinakwil. Ito ang binhi ni Satanas.

At nariyan na. HINDI mo maangkin na ang pagpapakita ay ang katibayan ng pagiging ipinanganak sa Espiritu, puspos ng Espiritu. HINDI ginoo. Aaminin ko na ang tunay na pagpapakita ay ang katibayan ng Banal na Espiritu na gumagawa ng makapangyarihang mga gawa, ngunit HINDI ito ang katibayan ng indibidwal na puspos ng Espiritu, kahit na ang indibidwal na iyon ay may kasaganaan ng mga pagpapakitang iyon.

Ang katibayan ng pagtanggap ng Espiritu Santo ngayon ay katulad ng noong panahon ng ating Panginoon. Tinatanggap nito ang Salita ng katotohanan para sa araw kung saan ka namumuhay. Hindi kailanman binigyang diin ni Hesus ang kahalagahan ng Mga Gawa tulad ng ginawa Niya sa Salita. Alam niya na kung nakuha ng mga tao ang SALITA ay susunod ang mga gawa. Iyon ay Bibliya.

Ngayon alam ni Jesus na magkakaroon ng isang kakila-kilabot na pag-anod palayo sa Salita sa Kapanahunan ng Pergamean na dalawang daang taon pa mula sa pangitain sa Patmos. Alam niya na ang paghiwalay ay magdudulot sa kanila na pumunta sa Madilim na Panahon. Alam niya na ang paraan ng orihinal na paglayo ng tao sa Diyos ay sa pamamagitan ng unang pag-alis ng Salita. Kung iniwan mo ang Salitang iyon, iniwan mo ang Diyos. Kaya't inihaharap Niya ang Kanyang sarili sa simbahan sa Pergamos, at sa katunayan sa lahat ng iglesia sa lahat ng kapanahunan, "Ako ang Salita. Kung gusto mo ang pagka-Diyos sa iyong kalagitnaan, pagkatapos ay tanggapin at tanggapin ang Salita. Huwag kailanman hayaan ang sinuman o anumang bagay na nakaharang sa iyo at sa Salitang iyon. Ito na ibinibigay Ko sa inyo (ang Salita) ay isang paghahayag ng Aking Sarili. AKO ANG SALITA. Tandaan yan!"

Nagtataka ako kung sapat na tayong humanga sa Salita sa ating kalagitnaan. Hayaan akong bigyan kayo ng isang kaisipan dito. Paano tayo mananalangin? Nananalangin tayo sa Pangalan ni Jesus hindi ba? Ang bawat panalangin ay nasa Kanyang Pangalan o walang anumang katugunan.

Ngunit sa I Juan 5:14, tayo ay sinabihan,

"Ito ang tiwala na mayroon tayo sa Kanya na kung humingi tayo ng anuman ayon sa Kanyang kalooban, dinirinig Niya tayo; at kung alam natin na naririnig Niya tayo, anuman ang hinihiling natin, alam natin na mayroon tayong mga petisyon na nais natin sa Kanya."

Ngayon tinatanong natin, "Ano ang kalooban ng Diyos?" Mayroon lamang ISANG PARAAN upang malaman ang Kanyang kalooban at iyon ay sa pamamagitan ng SALITA NG DIYOS.

Panaghoy 3:37,

"Sino ang nagsasabi, at ito ay mangyayari kapag hindi ito iniutos ng Panginoon?"

Hayan na. Kung wala ito sa Salita hindi mo ito makukuha. Kaya't hindi tayo maaaring humingi maliban kung ito ay nasa Salita, at hindi tayo maaaring magsumamo o humingi maliban kung ito ay sa Kanyang Pangalan. Hayun ito muli. Si JESUS (ang Pangalan) ang SALITA (kalooban). Hindi mo maaaring paghiwalayin ang Diyos at ang Salita. Ang mga ito ay ISA.

Ngayon, ang Salitang ito na Kanyang iniwan sa nakalimbag na pahina ay bahagi Niya kapag tinanggap mo ito sa pamamagitan ng pananampalataya sa isang buhay na puno ng Espiritu. Sinabi niya na ang Kanyang Salita ay buhay. Juan 6:63 b. Ngunit iyan talaga kung ano Siya:

Juan 14:6,

"Ako ang Daan, ang Katotohanan at ang Buhay."

Mga Taga Roma 8:9 b

"Sinoma'y walang Espiritu ni Cristo, siya'y hindi sa kaniya."

Hayan, Siya ay Espiritu at Siya ang Buhay. Iyon ay eksakto kung ano ang Salita ay; iyon ay eksakto kung ano si Hesus. Siya ang Salita. Kaya kapag ang isang taong ipinanganak sa Espiritu, puno ng Espiritu na may pananampalataya ay kinuha ang Salitang iyon sa kanyang puso at inilagay ito sa kanyang mga labi, bakit iyon ay pareho sa pagsasalita ng Diyos. Ang bawat bundok ay kailangang umalis. Hindi maaaring tumayo si Satanas sa harap ng taong iyon.

Kung ang iglesya, noon pa man sa ikatlong kapanahunang iyon ay nanghahawakan lamang sa paghahayag ng buhay na Salita sa kanilang kalagitnaan, ang kapangyarihan ng Diyos ay hindi sana kumupas gaya ng nangyari noong Madilim na Kapanahunan. At ngayon mismo, kapag ang iglesia ay bumalik sa Salita nang may pananampalataya, masasabi natin nang walang pag-aalinlangan na ang kaluwalhatian ng Diyos at ang kahanga-hangang mga gawa ng Diyos ay muli sa kanyang kalagitnaan.

Isang gabi habang hinahanap ko ang Panginoon, sinabi sa akin ng Banal na Espiritu na kunin ang aking panulat at isulat. Nang mahawakan ko ang panulat na isulat, binigyan ako ng Kanyang Espiritu ng mensahe para sa iglesia. Gusto kong dalhin ito sa inyo... Ito ay may kinalaman sa Salita at ang nobya.

"Narito ang sinusubukan kong sabihin sa iyo. Ang batas ng pagpaparami ay ang bawat uri ay namumunga ayon sa kani-kaniyang uri, maging ayon sa Genesis 1:11, "At sinabi ng Dios, Magsibol ang lupa ng damo, at ang pananim na namumunga ng binhi, at ang punong namumunga ayon sa kanikaniyang uri. , na ang binhi ay nasa kanyang sarili, sa ibabaw ng lupa: at nagkagayon." Anumang buhay ang nasa binhi ay lumabas sa isang halaman at mula noon ay naging bunga. Ang mismong parehong batas ay nalalapat sa iglesia ngayon. Anumang binhi ang nagsimula ang iglesia ay lalabas at magiging katulad ng orihinal na binhi dahil ito ay ang parehong binhi. Sa mga huling araw na ito ang tunay na Iglesia ng Nobya (binhi ni Kristo) ay darating sa Headstone, at siya ang magiging pinakadakilang iglesia, isang napakalaking lahi, habang papalapit siya sa Kanya. Sila ay nasa nobya ay magiging katulad Niya ng mainam na sila ay magiging sa mismong larawan Niya. Ito ay upang maging kaisa Niya. Sila ay magiging

isa. Sila ang magiging mismong pagpapahayag ng Salita ng buhay na Diyos. Ang mga denominasyon ay hindi makakapagbunga nito (maling binhi). Ilalabas nila ang kanilang mga kredo at ang kanilang mga dogma, na may halong Salita. Ang paghahalong uri na ito ay nagdudulot ng isang hybrid na produkto.

Ang unang anak na lalaki (Adan) ay ang sinasalita na binhi-salita ng Diyos. Binigyan siya ng nobya upang magparami ng kanyang sarili. Iyon ang dahilan kung bakit ibinigay sa kanya ang nobya, upang magparami ng kanyang sarili; upang makabuo ng isa pang anak ng Diyos. Ngunit nahulog siya. Siya ay nahulog sa pamamagitan ng paghahalong uri. Siya ang naging dahilan ng kanyang pagkamatay.

Ang ikalawang Anak (Hesus), isa ring binibigkas na Binhi-Salita ng Diyos ay binigyan ng nobya na katulad ni Adan. Pero bago pa niya ito pakasalan, nahulog na rin siya. Siya, tulad ng asawa ni Adan, ay inilagay sa pagsubok kung maniniwala siya sa Salita ng Diyos at mabubuhay, o mag-aalinlangan sa Salita at mamamatay. Nag-alinlangan siya. Iniwan niya ang Salita. Namatay siya.

Mula sa isang maliit na grupo ng tunay na binhi ng Salita, ihaharap ng Diyos si Kristo kasama ang isang minamahal na kasintahang babae. Siya ay isang birhen ng Kanyang Salita. Siya ay isang birhen dahil wala siyang alam na mga kredo o dogma na gawa ng tao. Sa pamamagitan at sa pamamagitan ng mga miyembro ng nobya ay matutupad ang lahat ng ipinangako ng Diyos na ihahayag sa birhen.

Ang salita ng pangako ay dumating kay birheng Maria. Ngunit ang Salita ng pangako na iyon ay Siya, Mismo, upang mainpahayag. Ang Diyos ay nahayag. Siya, Mismo, ay kumilos sa panahong iyon at tinupad ang Kanyang sariling Salita ng pangako sa birhen. Ito ay isang anghel na nagdala sa kanya ng mensahe. Ngunit ang mensahe ng anghel ay ang Salita ng Diyos. Isaias 9:6. Tinupad Niya sa panahong iyon ang lahat ng nakasulat tungkol sa Kanya dahil tinanggap niya(nobya) ang Kanyang Salita sa kanya(nobya).

Ang mga miyembro ng birhen na nobya ay mamahalin Siya, at magkakaroon sila ng Kanyang mga potensyal, dahil Siya ang kanilang ulo, at ang lahat ng kapangyarihan ay sa Kanya. Sila ay napapasakop sa Kanya gaya ng mga miyembro ng ating katawan na nasa ilalim ng ating mga ulo.

Pansinin ang pagkakaisa ng Ama at ng Anak. Si Hesus ay hindi kailanman gumawa ng kahit ano hanggang sa ito ay unang ipinakita sa Kanya ng Ama. Juan 5:19. Ang pagkakaisa na ito ay umiiral na ngayon sa pagitan ng Asawang Lalaki at ng Kanyang nobya. Ipinakita niya sa kanya(nobya) ang Kanyang Salita ng buhay. Natatanggap niya ito. Hindi niya ito nag-aalinlangan. Samakatuwid, walang maaaring makapinsala sa kanya, kahit na kamatayan. Sapagkat kung ang binhi ay itinanim, ang tubig ay magbabangon nito muli. Narito ang lihim nito. Ang Salita ay nasa nobya (tulad ng nasa kay Maria). Ang nobya ay may isip ni Kristo sapagkat alam niya kung ano ang nais Niyang gawin sa Salita. Ginagawa niya ang utos ng Salita sa Kanyang pangalan dahil mayroon siyang "ganito ang sabi ng Panginoon." Kung gayon ang Salita ay binuhay ng Espiritu at nangyari ito. Tulad ng isang binhi na itinanim at dinidiligan, ito ay dumarating sa ganap na pag-aani, na nagsisilbing layunin nito.

Ang mga nasa nobya ay gumagawa lamang ng Kanyang kalooban. Walang sinuman ang maaaring ipagawa sa kanila kung hindi man. Mayroon silang 'ganito ang sabi ng Panginoon' o patuloy silang nananatili. Alam nila na kailangang ang Diyos ay nasa kanila na gumagawa ng mga gawa, tinutupad ang Kanyang sariling Salita. Hindi Niya natapos ang lahat ng Kanyang gawain habang nasa Kanyang ministeryo sa lupa kaya ngayon Siya ay gumagawa sa loob at sa pamamagitan ng nobya.

Alam niya iyon, dahil hindi pa ito ang oras para gawin Niya ang ilang bagay na dapat Niyang gawin ngayon. Ngunit tutuparin Niya ngayon sa pamamagitan ng nobya ang gawaing iniwan Niya para sa tiyak na panahong ito.

Ngayon tumayo tayo tulad nina Josue at Caleb. Ang ating lupang pangako ay makikita na rin gaya ng nangyari sa kanila. Ngayon ang Joshua ay nangangahulugang "Jehovah-Tagapagligtas", at siya ay kumakatawan sa pangwakas na panahon na pinuno na darating sa Iglesia kahit na si Pablo ay dumating bilang orihinal na pinuno. Si Caleb ay kumakatawan sa mga nanatiling totoo kay Josue. Na-aalala, sinimulan ng Diyos ang Israel bilang isang birhen sa pamamagitan ng Kanyang Salita. Ngunit gusto nila ng ibang bagay. Gayon din ang huling araw ng iglesia. Pansinin kung paano hindi ginalaw ng Diyos ang Israel, o pinayagang pumunta siya sa lupang pangako hanggang sa ito ay Kanyang sariling takdang panahon. Ngayon ay maaaring pinilit ng mga tao si Joshua, ang pinuno, at sinabi, "Atin ang lupain, tayo ay yumaon at kunin ito. Joshua, tapos ka na, dapat nawalan ka ng komisyon, wala ka na sa dati mong kapangyarihan. Dati kang nakarinig mula sa Diyos at nalalaman ang kalooban ng Diyos, at kumilos kaagad. Mayroon mali sa iyo." Ngunit si Joshua ay isang propetang sinugo ng Diyos at alam niya ang mga pangako ng Diyos, kaya hinintay niya ito. Naghintay siya ng malinaw na desisyon mula sa Diyos at nang dumating ang oras para kumilos, inilagay ng Diyos ang buong pamumuno sa mga kamay ni Joshua dahil nanatili siya sa Salita. Maaaring magtiwala ang Diyos kay Josue ngunit hindi ang iba. Kaya't ito ay mauulit sa huling araw na ito. Ang parehong problema, ang parehong pressures.

Kunin ang halimbawang nakikita natin kay Moises. Ang makapangyarihang pinahirang propeta ng Diyos na ito ay nagkaroon ng kakaibang kapanganakan, na ipinanganak sa tamang panahon para sa

pagliligtas ng binhi ni Abraham mula sa Ehipto. Siya ay hindi kailanman nanatili sa Ehipto upang makipagtalo sa Kasulatan sa kanila, o makipagtalo sa mga saserdote. Pumunta siya sa ilang hanggang sa handang tanggapin siya ng mga tao. Tinawag ng Diyos si Moises sa ilang. wala kay Moses kundi dahil sa mga taong hindi handang tanggapin siya. Naisip ni Moises na mauunawaan ng mga tao ngunit hindi nila ginawa.

Pagkatapos ay naroon si Elias kung saan dumating ang Salita ng Panginoon. Nang matapos na niya ang pangangaral ng katotohanan at ang grupong iyon noon na siyang nangunguna sa grupong Amerikanong Jezebel ay hindi tatanggap ng Salita, tinawag siya ng Diyos mula sa bukid at sinalot ang henerasyong iyon dahil sa pagtangga sa propeta at sa mensaheng ibinigay ng Diyos. Tinawag siya ng Diyos sa ilang at hindi siya lalabas kahit para sa hari. Ang mga nagsisikap na hikayatin siyang gawin ito, ay namatay. Ngunit nagsalita ang Diyos sa Kanyang tapat na propeta sa pamamagitan ng pangitain. Mula sa pagtatago ay dumating siya at ibinalik ang Salita sa Israel.

Pagkatapos ay dumating si Juan Bautista, ang tapat na tagapagpauna ni Kristo, ang makapangyarihang propeta para sa kanyang panahon. Hindi siya nag-aral sa paaralan ng kanyang ama, ni sa paaralan ng mga Pariseo—hindi siya pumasok sa denominasyon, kundi sa ilang na tinawag ng Diyos doon. Doon siya nanatili hanggang sa ipadala siya ng Panginoon na may dalang mensahe, na sumisigaw, 'Ang Mesiyas ay malapit na.'

Ngayon ay kumuha tayo ng babala sa Kasulatan dito. Hindi ba noong mga araw ni Moises na pinagtibay ng Diyos na si Kora ay bumangon at nilabanan ang makapangyarihang propetang iyon? Nakipagtalo siya kay Moses at sinabing marami siyang mula sa Diyos para pamunuan ang mga tao at ang iba ay nakibahagi sa Banal na kapahayagan pati na rin si Moises. Itinanggi niya ang awtoridad ni Moises. Ngayon ang mga tao doon, pagkatapos nilang marinig ang tunay na Salita at lubos na nakilala ang katotohanan na ang isang tunay na propeta ay pinagtibay ng Diyos, sinasabi ko na ang mga taong iyon ay nahulog kay Korah at sa kanyang mga pagsalungat. Si Kora ay hindi isang maka-Kasulatang propeta ngunit ang napakaraming tao kasama ang kanilang mga pinuno ay pumunta para sa kanya. Katulad ng mga ebanghelista ngayon sa kanilang ginintuang mga pakana ng guya tulad ng kay Korah. Mabait sila sa mga tao gaya ng hitsura ni Korah noon. Mayroon silang dugo sa kanilang mga noo, langis sa kanilang mga kamay at mga bola ng apoy sa entablado. Pinahihintulutan nila ang mga babaeng mangangaral, hinahayaan ang mga babae na magpagupit ng buhok, magsuot ng slacks at shorts, at lampasan ang Salita ng Diyos para sa kanilang sariling mga kredo at dogma. Ipinapakita nito kung anong uri ng binhi ang nasa kanila. Ngunit hindi lahat ng tao ay bumaling kay Moises at iniwan ang Salita ng Diyos. Hindi. Ang mga hinirang ay nanatili sa kanya. Ang parehong nangyayari muli ngayon. Marami ang umaalis sa Salita ngunit ang ilan ay nananatili dito. Ngunit tandaan ang talinghaga ng trigo at pangsirang damo. Ang mga tares ay kailangang mabungkos para sa pagsunog. Ang mga apostatang simbahang ito ay papalapit nang papalapit, handa na para sa apoy ng paghatol ng Diyos. Ngunit ang trigo ay titipunin sa Maestro.

Ngayon gusto kong maging maingat ka dito at makita ito. Ipinangako ng Diyos na sa huling panahon ang Malakias 4 ay matutupad. Ito ay dapat dahil ito ay ang pinakilos ng Espiritung Salita ng Diyos na sinalita ng propetang si Malakias. Tinukoy ito ni Jesus. Ito ay bago dumating si Kristo sa pangalawang pagkakataon. Sa oras na dumating si Hesus ang lahat ng Kasulatan ay dapat matutupad. Ang dispensasyon ng Gentil ay nasa huling kapanahunan ng simbahan kapag dumating ang mensaherong iyon ng Malakias. Siya ay magiging tama sa Salita. Dadalhin niya ang buong Bibliya mula Genesis hanggang sa Apocalipsis. Magsisimula siya sa binhi ng ahas at magpatuloy sa mensahero sa huling ulan. Ngunit siya ay tatanggihan ng mga denominasyon.

Siya ay dapat na para sa kasaysayan ay umuulit sa sarili nito mula sa panahon ni Ahab. Ang kasaysayan ng Israel sa ilalim ni Ahab ay nangyayari dito mismo sa America kung saan lumitaw ang propeta ni Malakias. Habang ang Israel ay umalis sa Ehipto upang sumamba nang may kalayaan, itinaboy ang mga katutubo, itinayo ang isang bansang may mga dakilang pinuno tulad ni David atbp., at pagkatapos ay inilagay ang isang Ahab sa trono na may isang Jezebel sa likuran niya upang mamuno, gayon din ang ginawa namin sa America. Umalis ang ating mga ninuno sa lupaing ito upang sumamba at mamuhay nang may kalayaan. Ipinagtabuyan nila ang mga katutubo at kinuha ang lupain. Ang mga makapangyarihang lalaki tulad nina Washington at Lincoln ay itinaas ngunit pagkaraan ng ilang sandali ang iba pang mga lalaking tulad ng mahinang kalibre ay humalili sa mga karapat-dapat na lalaking ito na hindi nagtagal ay isang Ahab ang pinaupo sa upuan ng pangulo na may isang Jezebel sa likuran niya upang idirekta siya. Sa ganitong oras na kailangang dumating ang mensahero ni Malakias. At sa huling ulan ay darating ang isang labananan sa Bundok ng Carmel. Panoorin ito nang mabuti ngayon upang makita ito sa Salita. Si Juan ang tagapanguna sa Malakias 3. Itinanim niya ang dating ulan at tinanggihan ng mga organisasyon ng kanyang panahon. Dumating si Hesus at nagkaroon ng panuorin sa Bundok ng Pagbabagong-anyo. Ang ikalawang tagapagpauna ni Cristo ay maghahasik para sa huling ulan. Si Jesus ang magiging labanan sa pagitan ng mga denominasyon at mga kredo, dahil darating Siya upang suportahan ang Kanyang Salita at kunin ang Kanyang nobya sa pagdagit. Ang unang labanan ay Bundok ng Carmel; ang ikalawa ay ang Bundok ng Pagbabagong-anyo, at ang ikatlo ay ang Bundok Sion.

Ang kakaibang pag-uugali nina Moses, Elijah, at Juan na humiwalay sa mga tao tungo sa pag-iisa ay nagdulot ng pagkalito sa marami. Hindi nila napagtanto na ito ay dahil ang kanilang mga mensahe ay tinanggihan. Ngunit ang binhi ay naihasik, tapos na ang pagtanim. Ang paghatol ay susunod. Pinaglingkuran nila ang kanilang layunin bilang tanda sa mga tao, kaya ang paghatol ay susunod.

Naniniwala ako ayon sa Pahayag 13:16 na ang kasintahang babae ay kailangang huminto sa pangangaral dahil ang halimaw ay humihingi ng marka sa kamay o noo kung ipagkakaloob ang pahintulot na mangaral. Ang mga denominasyon ay kukuha ng marka, o mapipilitang huminto sa pangangaral. Pagkatapos ay darating ang Kordero para sa Kanyang nobya at hahatulan ang dakilang patutot.

Ngayon tandaan na si Moises ay isinilang para sa isang tiyak na gawain, ngunit hindi niya magagawa ang gawaing iyon hangga't hindi niya natanggap ang mga kaloob na magbibigay-daan sa kanya upang magawa ang gawain. Kinailangan niyang lumabas sa disyerto at maghintay doon; Ang Diyos ay may takdang panahon. Kailangang mayroong isang Faraon sa trono, at ang mga tao ay kailangang umiyak para sa tinapay ng buhay, bago siya maibalik ng Diyos. Totoo ito para sa ating panahon.

Ngunit ano ang mayroon tayo sa ating panahon? Maraming tao ang gumagawa ng mga palatandaan hanggang sa magkaroon tayo ng henerasyon ng mga naghahanap ng tanda na kakaunti o walang alam tungkol sa Salita, o isang tunay na pagkilos ng Espiritu ng Diyos. Kung makakita sila ng dugo, langis at apoy sila ay masaya; hindi mahalaga kung ano ang nasa Salita. Susuportahan nila ang anumang tanda, maging ang mga hindi nasa Banal na Kasulatan. Ngunit binalaan tayo ng Diyos tungkol dyan. Sinabi niya sa Mateo 24 na sa mga huling araw ang dalawang espiritu ay magkakalapit na ang mga hinirang lamang ang makapaghihiwalay sa kanila, dahil sila lamang ang hindi malililang.

Paano mo masasabi ang mga espiritu ay hiwalay? Basta bigyan sila ng Salita ng Pagsusuri. Kung hindi nila sinasalita ang Salitang iyon, sila ay sa masama. Habang nililang ng masamang isa ang unang dalawang nobya, susubukan niyang linlangin ang nobya nitong huling araw, sa pamamagitan ng pagsisikap na i-hybrid ang sarili sa pamamagitan ng mga kredo, o basta-basta na lumihis mula sa Salita patungo sa anumang tanda na nababagay sa kanya. Ngunit ang Diyos ay hindi kailanman naglagay ng mga palatandaan sa unahan ng Salita. Ang mga tanda ay sumusunod sa Salita, tulad noong sinabi ni Elias sa babae na maghurno muna ng galletas para sa kanya, ayon sa Salita ng Panginoon. Nang gawin niya ang sinabi ng Salita, dumating ang tamang tanda. Halika muna sa Salita at pagkatapos ay panoorin ang himala. Ang binhi ng Salita ay pinalakas ng Espiritu.

Paanong ang sinumang mensaherong ipinadala mula sa Diyos ay maniniwala lamang sa isang bahagi ng Salita at itatangi ang ilan dito? Ang tunay na propeta ng Diyos sa huling araw na ito ay maghahayag ng buong Salita. Ang mga denominasyon ay mapoot sa kanya. Ang kanyang mga salita ay maaaring kasing lupit ni Juan Bautista na tinawag silang mga ulupong. Ngunit ang nakatalaga ay maririnig at maging handa para sa pag-agaw. Ang Maharlikang Binhi ni Abraham, na may tulad na pananampalataya na kay Abraham ay mananatili sa Salita kasama niya, sapagkat sila ay itinalagang magkasama.

Ang huling araw na mensahero ay lilitaw sa itinakdang panahon ng Diyos. Ito ang katapusan ng panahon ngayon tulad ng alam ng lahat, sapagkat ang Israel ay nasa tinubuang-bayan. Anumang oras ngayon siya ay darating ayon kay Malakias. Kapag nakita natin siya, siya ay nakatuon sa Salita. Siya ay ipahiwatig (itinuturo sa Salita. Apocalipsis 10:7.) at ang Diyos ay magpapatunay sa kanyang ministeryo. Ipangangaral niya ang katotohanan gaya ng ginawa ni Elias at magiging handa para sa labanan ng Bundok ng Sion.

Marami ang hindi makakaunawa sa kanya dahil tinuruan sila ng Banal na Kasulatan sa isang tiyak na paraan na itinuturing nilang katotohanan. Kapag dumating at lumaban siya diyan, hindi sila maniniwala. Maging ang ilang mga tunay na ministro ay hindi mauunawaan ang mensahero dahil napakaraming tinatawag na katotohanan ng Diyos ng mga manlililang.

Ngunit darating ang propetang ito, at habang sumigaw ang nangunguna sa unang pagparito, "Narito ang Kordero ng Diyos na nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan," gayon din naman siya ay walang pag-aalinlangan na sisigaw, "Narito ang Kordero ng Diyos na dumarating sa kaluwalhatian." Gagawin niya ito, sapagkat kung paanong si Juan ay mensahero ng katotohanan sa mga hinirang, gayundin ang isang ito ang huling mensahero sa mga hinirang at ipinanganak na Salita na nobya."

Pinapurihan ni Kristo ang Iglesia

Apocalipsis 2:13

"Nalalaman ko kung saan ka tumatahan, sa makatuwid baga'y sa kinaroroonan ng luklukan ni Satanas; at iniingatan mong matibay ang aking pangalan, at hindi mo ikinaila ang aking pananampalataya, kahit nang mga araw man ni Antipas na aking saksi, aking taong tapat, na pinatay sa gitna ninyo, na tinatahanan ni Satanas."

"Alam ko ang iyong mga gawa." Ito ang magkatulad na mga salita na binigkas sa bawat isa sa pitong

mensahero na may kaugnayan sa mga tao ng Diyos sa bawat kapanahunan. Habang ang mga ito ay sinasalita sa dalawang baging (totoo at mali) sila ay magdadala ng kagalakan at kagalakan sa mga puso ng isang grupo, ngunit dapat silang magdulot ng takot sa mga puso ng isa pa. Sapagkat kahit na tayo ay naligtas sa pamamagitan ng biyaya, bukod sa mga gawa, ang tunay na kaligtasan ay magbubunga ng mga gawa, o mga gawa na ikalulugod ng Diyos.

I Juan 3:7,

"Mumunti kong mga anak, huwag kayong padaya kanino man: ang GUMAGAWA(pagpapagal) ng katuwiran ay matuwid, gaya niya na matuwid:"

Kung anuman ang ibig sabihin ng talatang ito, nangangahulugan ito na kung ano ang GINAGAWA ng isang tao ay siya.

Santiago 3:11,

"Nagpapadala ba ang bukal sa parehong lugar na matamis na tubig at mapait?"

Mga Taga Roma 6:2,

"Paanong tayo na patay sa kasalanan ay mabubuhay pa rito?"

Mateo 12:33-35

"Gawing mabuti ang punungkahoy at ang kanyang bunga na mabuti; o kaya ay gawing tiwali ang punungkahoy at ang kanyang bunga ay tiwali; sapagka't ang punungkahoy ay kilala sa pamamagitan ng kaniyang bunga.

O henerasyon ng mga ulupong, paanong kayo, sa pagiging masama, ay magsasalita ng mabubuting bagay? sapagka't mula sa kasaganaan ng puso ang bibig ay nagsasalita.

Ang isang mabuting tao mula sa mabuting kayamanan ng puso ay nagdadala ng mabubuting bagay: at ang isang masamang tao mula sa masamang kayamanan ay nagdadala ng masasamang bagay.

Ngayon kung ang isang tao ay isinilang sa Salita (Ang pagiging ipinanganak na muli, hindi sa nabubulok na binhi, kundi sa hindi nasisira, sa pamamagitan ng Salita ng Diyos na nabubuhay at nananatili magpakailanman. I Pedro 1:23) bubuo siya ng Salita. Ang bunga o gawa ng kanyang buhay ay magiging produkto ng uri ng binhi o buhay na nasa kanya. Ang kanyang mga gawa, samakatuwid ay magiging Banal na Kasulatan. Oh, napakalaking sakdal ang katotohanang ito laban sa Kapanahunan ng Pergamean. Nakatayo doon ang Walang Katumbas na Isa, at sa Kanyang kamay ang matalas na tabak na may dalawang gilid, ang Salita ng Diyos. At ang Salitang iyon ay hahatulan tayo sa huling araw. Sa katunayan, ang Salita ay humahatol kahit ngayon, sapagkat ito ang kumilala ng mga pag-iisip at mga haka ng puso. Hinahati nito ang karnal mula sa espirituwal. Ginagawa tayong mga buhay na sulat na basahin at kilalanin ng lahat ng tao sa ikaluluwalhati ng Diyos.

"Alam ko ang iyong mga gawa." Kung ang isang tao ay natatakot na baka hindi niya mapalugdan ang Diyos, hayaan siyang tuparin ang Salita. Kung ang isang tao ay nag-iisip kung maririnig niya ang mga salitang iyon, "Magaling, mabuti at tapat na lingkod," hayaang tuparin niya ang Salita ng Diyos sa kanyang buhay, at tiyak na maririnig niya ang mga salitang iyon ng papuri. Ang Salita ng katotohanan ay ang pamantayan noon; ito ang pamantayan ngayon. Walang isa pang pamantayan; walang isa pang tuwid na linya. Kung paanong ang sanlibutan ay hahatulan ng isang Kristo Hesus, gayundin ito ay hahatulan ng Salita. Kung gusto ng isang lalaki na malaman kung paano siya nagpapalabas, gawin niya ang iminungkahi ni Santiago: "Tumingin ka sa salamin ng Salita ng Diyos."

"Alam ko ang iyong mga gawa." Habang Siya ay nakatayo roon kasama ang Salita, sinusuri ang kanilang mga buhay sa liwanag ng asul na letra na Kanyang inilatag para sa kanila, tiyak na Siya ay nasiyahan sa isang mahusay na sukat, sapagkat sila, tulad ng iba na nauna, ay nagtitiis sa pag-uusig sa mga hindi makatarungan at masayang kumakapit sa Panginoon. Mahirap man minsan na maglingkod sa Panginoon, ngunit pinaglingkuran nila Siya at sinamba Siya sa Espiritu at katotohanan. Ngunit sa maling puno ng ubas hindi ito ganoon. Sa kasamaang palad, tinanggihan nila ang buhay na itinayo sa Salita at ngayon ay lumalayo nang palayo sa katotohanan. Ang kanilang mga aksyon ay naging saksi sa kalaliman kung saan sila lumubog.

Pinanghahawakan Mo ang Aking Pangalan

"Kanino tayo pupunta? Ikaw lamang ang may mga salita ng buhay na walang hanggan!" Mahigpit silang kumapit noon; mahigpit silang nanghahawakan ngayon, ngunit hindi sa nakamamatay na pangamba bilang mga lalaking nabubuhay sa baog. Nanatili silang mahigpit sa Kanyang lakas, sa katiyakan ng Espiritu na sila ay iisa sa Kanya. Nasa kanila ang tiyak na kaalaman sa mga kasalananang pinatawad at

dinala nila ang pangalan ng 'Kristiyano' bilang patotoo dito. Alam at mahal nila ang Pangalang iyon na higit sa lahat ng pangalan. Ang kanilang mga tuhod ay yumuko sa Pangalan na iyon. Ang kanilang mga dila ay nagkumpisal dito. Anuman ang kanilang ginawa, ginawa nila ang lahat sa Pangalan ng Panginoong Jesus. Pinangalanan nila ang Pangalan na iyon at lumayo sa kasamaan, at nang tumayo sila ngayon ay handa na silang mamatay para sa Pangalan na iyon, na nakatitiyak sa isang mas mabuting pagkabuhay na mag-uli.

Dalhin ang Pangalan ni Hesus sa iyo,

Anak ng kalungkutan at ng aba.

Ito ay kagalakan at kaginhawahan magbibigay sa iyo.

Dalhin mo kung ganun saan ka man pupunta.

Mahalagang Pangalan, O kung gaano matamis,

Pag-asa sa mundo at kagalakan ng langit.

Nasa ikalawang siglo na ang mga salitang iyon na "Ama, Anak at Espiritu Santo" ay binaybay ng 'Trinidad' sa marami, at ang politeismo na ideya ng tatlong Diyos ay naging isang doktrina sa huwad na iglesia. Hindi magtatagal hanggang sa ang Pangalan ay maalis, gaya nga sa panahong ito, at sa kahalili nito ang mga titulo ng ISANG DAKILANG DIYOS ay hahalili sa PANGALAN, Panginoong Hesukristo. Habang ang marami ay tumalikod at yumakap sa isang trinidad at nagbabautismo gamit ang mga titulo ng pagka-Diyos, ang Munting Kawan ay nagbabautismo pa rin sa Pangalan ni Jesucristo at nanghahawakan sa katotohanan.

Sa napakaraming lumalapastangan sa Diyos, ginagawa Siyang tatlong diyos, at pinalitan ang Kanyang mapagbiyayang Pangalan ng mga titulo, mapapaisip ang isa kung ang mga tanda at kababalaghan na dumalo sa gayong dakilang Pangalan ay bibisitahin pa rin sa gitna ng mga tao. Tunay na ang mga tandang iyon ay makapangyarihan at kamangha-mangha na ipinakita, bagaman tiyak na hindi sa huwad na baging. Ang mga taong tulad ni Martin ay labis na ginamit at pinatotohanan sila ng Diyos sa pamamagitan ng mga tanda at kababalaghan at mga kaloob ng Espiritu Santo. Ang Pangalang iyon ay mabisa pa rin gaya ng dati at kailan man kung saan Siya pinararangalan ng mga banal sa pamamagitan ng Salita at pananampalataya.

Hindi Mo Tinanggihan ang Aking Pananampalataya

Sa Mga Gawa 3:16 nang tanungin si Pedro kung paano naganap ang makapangyarihang himala sa lumpo sa Pintuang-bayan na Maganda, ipinaliwanag niya ito sa matalino na ito, "At ang Kanyang (Jesus) Pangalan sa pamamagitan ng pananampalataya sa Kanyang (Hesus) Pangalan ay gumawa ng taong ito (dating lumpo) na malakas, oo, ang pananampalataya na sa pamamagitan ng (mula sa) Kanya (Hesus) ay nagbigay sa kanya (ang lalaki) ng perpektong kagalingan sa harapan ninyong lahat." Kita n'yo, nariyan ito. Ang Pangalan ni Hesus, at ang Pananampalataya ni Hesus ay nagdala ng himala. Hindi inangkin ni Pedro na ito ay kanyang sariling pananampalataya ng tao higit pa sa kanyang inaangkin na ito ay kanyang sariling pangalan. Sinabi niya na ang Pangalan ni Hesus na ginamit sa pananampalataya na mula kay Hesus ay gumanap ng dakilang gawaing iyon. Ang pananampalatayang ito ang sinasabi ng Panginoon sa Apocalipsis 2:13. Ito ang KANYANG pananampalataya. Hindi ito pananampalataya sa Kanya. Ngunit ang KANYANG SARILING pananampalataya na ibinigay Niya sa mga mananampalataya.

Mga Taga Roma 12:3

"Ayon sa pakikitungo ng Dios sa bawat tao (ayon sa talata 1 ang mga tao ay mga KAPATID) ang sukat ng pananampalataya."

Mga Taga Efeso 2:8,

"Sa biyaya kayo ay naligtas sa pamamagitan ng pananampalataya, at na (Pananampalataya) hindi sa inyong sarili, ito ay kaloob ng Diyos."

At sinasabi din nito sa Santiago 2:1,

"Ang aking mga kapatid (pansinin din siya ay nakikipag-usap sa mga KAPATID) ay walang pananampalataya NG (hindi sa) ating Panginoong Jesucristo na may paggalang sa mga tao."

Sa panahong ito ng Pergamean kung saan ginagawa ng mga tao ang kaligtasan, na tumalikod sa katotohanan na "Ang Kaligtasan ay sa Panginoon,"—na isinantabi ang doktrina ng paghirang at binuksan nang husto ang pintuan ng simbahan at ang kanilang pakikisama sa sinuman at lahat ng sumunod sa kanilang mga paniniwala. (huwag pansinin ang Salita), sa panahong ito ng mabilis na pagkasira, mayroon pa ring iilan na may sukat ng pananampalatayang iyon ng ating Panginoong Jesu-Kristo, at hindi lamang ginamit ang pananampalatayang iyon sa mga gawa ng kapangyarihan ngunit napaglabanan ang mga nangahas na sabihin iyon sila ay nailigtas lamang sa batayan ng pagsali sa isang iglesia. Alam nila na walang taong tunay na maniniwala sa buhay na walang hanggan at sa katuwiran ng Diyos maliban sa sukat ng pananampalataya ng Panginoong Hesus, Mismo. Dahil ang iglesia ngayon ay puno ng mga

mananampalataya sa isip na nag-eendorso ng birhen na kapanganakan, ang dumanak na dugo, pagpunta sa simbahan at pagkuha ng komunyong, at hindi na muling isinilang, gayunpaman sa ikatlong kapanahunan ay ang parehong problema. Hindi sapat ang pananampalataya ng tao noon at hindi ito sapat ngayon. Kailangan ang mismong pananampalataya ng Anak ng Diyos upang mahulog sa puso ng isang tao upang matanggap niya ang Panginoon ng kaluwalhatian sa templo na hindi ginawa ng mga kamay.

Ito ay isang buhay na pananampalataya. "Nabubuhay ako sa pananampalataya ng Anak ng Diyos." Hindi sinabi ni Pablo na siya ay nabuhay sa pamamagitan ng pananampalataya SA Anak ng Diyos. Ang pananampalataya ng Anak ng Diyos ang nagbigay sa kanya ng buhay at pinanatili siyang nabubuhay sa tagumpay ng Kristiyano.

Hindi, hindi nila tinanggihan na ang kaligtasan ay higit sa karaniwan mula simula hanggang katapusan. Iningatan nilang buhay ang katotohanan ng Kanyang Pangalan at Kanyang Pananampalataya at sila ay pinagpala ng Panginoon at itinuring na karapat-dapat sa Kanya.

Antipas Ang Aking Tapat na Martir

Walang ibang talaan sa Salita o sa anumang kalapastanganan na kasaysayan hinggil sa kapatid na ito. Ngunit tiyak na hindi na kailangang maging. Ito ay higit pa sa sapat na siya ay kilala at kilala sa Panginoon. Ito ay higit pa sa sapat upang makita ang kanyang katapatan sa Panginoon na nakatala sa buhay na Salita. Siya ay isang Kristiyano. Mayroon siyang Pangalan ni Hesus. Siya ay may pananampalataya ng ating Panginoong Jesucristo at siya ay kabilang sa mga nabuhay dito. Siya ay tumugon sa mga salita ni Santiago, "Huwag magkaroon ng pananampalataya sa ating Panginoong Jesucristo nang may pagtatangi ng mga tao." Puno ng Espiritu Santo at pananampalataya gaya ni Esteban, hindi niya iginalang ang sinuman, hindi siya natatakot sa sinuman; at nang ang kamatayan ay ipahayag sa lahat ng tatawagin ang Pangalan na iyon at lalakad sa pananampalataya kay Jesu-Kristo siya ay nanindigan kasama ng mga hindi tatalikod. Oo, siya ay namatay, ngunit tulad ni Abel, nakakuha siya ng isang saksi mula sa Diyos (ang kanyang pangalan ay nakasulat sa Salita), at kahit patay na, ang kanyang tinig ay nagsasalita pa rin sa mga pahina ng Banal na Rekord ng Diyos. Ang isa pang tapat na martir ay dinala sa kanyang kapahingahan. Ngunit si Satanas ay hindi nagtagumpay noon, kahit na siya ay hindi nagtagumpay noong pinatay niya ang Prinsipe ng Kapayapaan, dahil kung paanong si Satanas ay nasamsam sa krus, gayon din ngayon ang dugo ni Antipas ay hihiyaw sa daan-daang higit pa na magpapasan ng kanilang mga krus at Sundan siya.

Kung saan ang Upuan ni Satanas Ay.

Ang dahilan kung bakit ito ay bahagi ng parangal ng Espiritu ay dahil ang mga magigiting na sundalo ng krus ay dinaig si Satanas sa gitna mismo ng kanyang sariling silid ng trono. Nanalo sila sa labanan sa pamamagitan ng Pangalan at Pananampalataya ni Hesus sa kampo ng mga pinuno ng kadiliman. Napakalaking papuri. Tulad ng mga makapangyarihang lalaki ni David na sumalakay sa kampo ng kaaway upang magdala kay David ng tubig na nakakapagpapatay sa uhaw, gayon din ang mga higante ng pananampalatayang ito ay sumalakay sa kaharian ng makalupang muog ni Satanas, at sa pamamagitan ng pangangaral at pagpapayo ay nagdala ng tubig ng kaligtasan sa mga nabubuhay sa ilalim ng anino ng kamatayan.

Ngayon kahit na ang mga salitang ito tungkol sa trono at kaharian ni Satanas ay bahagi ng papuri ng Diyos para sa Kanyang mga hinirang, talagang nagtakda sila ng yugto para sa pagtuligsa sa kasamaan na nakakuha ng pinakamataas na kapangyarihan sa iglesia.

PERGAMOS: Trono ni Satanas at Lugar ng Tirahan. Sa marami, ang mga pariralang ito ay nakalarawan lamang sa halip na tunay na makasaysayan. Ngunit tiyak na totoo ang mga ito at pinatunayan iyon ng kasaysayan. Ang Pergamos ay talagang trono at tirahan ni Satanas. Nangyari ito sa ganitong paraan:

Ang Pergamos ay hindi orihinal na lugar kung saan naninirahan si Satanas (tungkol sa mga gawain ng tao). Ang Babilonya ay palaging literal at makasagisag na kanyang punong tanggapan. Ito ay sa lungsod ng Babilonia na ang pagsamba kay Satanas ay nagmula. Genesis 10:8-10, "At si Cush ay naganak kay Nimrod; siya ay nagsimulang maging isang makapangyarihan sa lupa. Siya ay isang makapangyarihang mangangaso sa harap ng Panginoon. At ang simula ng kaniyang kaharian ay si Babel, at si Erech, at Accad, at Calneh, sa lupain ng Shinar.

Genesis 11:1-9,

"At ang buong lupa ay may iisang wika, at ng isang pananalita.

At ito ay nangyari na, habang sila ay naglalakbay mula sa silangan, na sila ay natagpuan ang isang kapatagan sa lupain ng Shinar, at sila ay nanirahan doon.

At kanilang sinabi sa isa't isa, Pumunta ka, gumawa tayo ng ladrilyo, at sunugin mo sila

nang lubusan. At mayroon silang brick para sa bato, at putik na mayroon sila para sa mortar.

At kanilang sinabi, Pumunta ka, magtayo tayo tayo ng isang bayan at isang tore na ang tuktok ay makarating sa langit; at gumawa tayo ng isang pangalan, baka tayo'y mangalat sa ibabaw ng buong lupa.

At bumaba ang Panginoon upang makita ang bayan at ang tore, na itinayo ng mga anak ng mga tao.

At sinabi ng Panginoon, Narito, ang bayan ay iisa, at mayroon silang lahat ng wika; at ito ay nagsisimulang gawin nila: at ngayon walang mapipigilan sa kanila, na kanilang naisip na gawin.

Pumunta ka, bumaba tayo, at doon malito ang kanilang wika, upang hindi nila maintindihan ang pagsasalita ng isa't isa.

Sa gayo'y ikinalat sila ng Panginoon mula roon sa ibabaw ng buong lupa; at sila'y tumigil upang itayo ang bayan.

Kaya't ang pangalan nito ay tinatawag na Babel; sapagka't nilito ng Panginoon roon ang wika ng buong lupa: at mula roon ay ikinalat sila ng Panginoon sa ibabaw ng buong lupa."

Ang Babel ay ang orihinal na pangalan para sa Babilonya. Nangangahulugan ito ng pagkalito. Ito ay literal na sinimulan ni Cush, ang anak ni Ham, ngunit dinala sa isang kaharian ng kapangyarihan at kadakilaan sa ilalim ng kanyang anak, si Nimrod, ang makapangyarihang mangangaso. Si Nimrod, ayon sa Genesis labing-isang salaysay at ayon din sa lubhang pamumusong na kasaysayan, ay nagtakda upang magawa ang tatlong bagay. Nais niyang bumuo ng isang malakas na bansa, na ginawa niya. Nais niyang palaganapin ang kanyang sariling relihiyon, na ginawa niya. Nais niyang gumawa ng isang pangalan para sa kanyang sarili, na nagawa din niya. Napakalaki ng kanyang mga nagawa na ang kaharian ng Babylon ay tinawag na pinuno ng ginto sa lahat ng mga pamahalaan sa daigdig. Na ang kaniyang relihiyon ay naging prominente ay napatunayan ng katotohanan na ang Kasulatan ay ganap na kinikilala ito kay Satanas sa Isaias Kabanata 14 at sa Apocalipsis Kabanata 17-18. At sa pamamagitan ng kasaysayan ay mapapatunayan natin na ito ay sumalakay sa buong daigdig at ito ang batayan ng bawat sistema ng idolatriya, at ang tema ng mitolohiya, kahit na ang mga pangalan ng mga diyos ay naiiba sa iba't ibang bahagi ng lupain ayon sa wika ng mga tao. Na siya ay gumawa ng isang pangalan para sa kanyang sarili at ang kanyang mga tagasunod ay walang sabi-sabi, dahil habang ang kasalukuyang kapanahunan na ito ay nagpapatuloy (hanggang sa ihayag ni Jesus ang Kanyang sarili sa Kanyang mga kapatid) siya ay sasambahin at pararangalan, kahit na sa ilalim ng ibang pangalan mula kay Nimrod, at sa isang templo na bahagyang naiiba mula sa kung saan siya ay orihinal na sinasamba.

Dahil hindi detalyadong tinatalakay ng Bibliya ang mga kasaysayan ng ibang mga bansa, kakailanganing saliksikin ang mga sinaunang rekord ng mahalay upang mahanap ang sagot natin kung paano naging luklukan ng Satanikong relihiyon ng Babylon ang Pergamos. Ang mga pangunahing mapagkukunan ng impormasyon ay nasa mga talaan ng kultura ng Egipto at Greciano. Ang dahilan dito ay natanggap ng Ehipto ang kanyang agham at matematika mula sa mga Caldeo at siya namang natanggap sila ng Gresya mula sa Ehipto.

Ngayon dahil ang mga pari ang namamahala sa pagtuturo ng mga agham na ito, at dahil ang mga agham na ito ay ginamit bilang isang bahagi ng relihiyon, alam na natin ang susi kung paano nagkaroon ng lakas ang Babylonish na relihiyon sa dalawang bansang ito. Totoo rin na tuwing nagawa ng isang bansa na mapagtagumpayan ang ibang bansa, sa takdang panahon ang relihiyon ng nasakop ay naging relihiyon ng nasasakop. Alam na ang mga Griyego ay may parehong mga palatandaan ng Zodyak tulad ng ginawa ng mga taga-Babilonia; at natagpuan ito sa mga sinaunang talaan ng Ehipsiyo na binigyan ng mga Ehipsiyo ang kanilang kaalaman sa politeismo sa mga Griyego. Kaya't ang mga misteryo ng Babylon ay lumaganap mula sa bansa hanggang sa lumitaw ito sa Roma, sa Tsina, India at maging sa parehong Hilaga at Timog Amerika ay matatagpuan natin ang parehong pangunahing pagsamba.

Ang sinaunang mga kasaysayan ay sumasang-ayon sa Bibliya na ang Babilonikong relihiyong ito ay tiyak na hindi ang orihinal na relihiyon ng sinaunang mga tao sa lupa. Ito ang unang lumayo mula sa orihinal na pananampalataya; ngunit hindi ito mismo ang orihinal. Ang mga mananalaysay tulad nina Wilkinson at Mallett ay napatunayan nang husto mula sa mga sinaunang dokumento na sa isang pagkakataon ang lahat ng mga tao sa mundo ay naniniwala sa ISANG DIYOS, kataas-taasan, walang hanggan, di-nakikita, Na sa pamamagitan ng Salita ng Kanyang bibig ay nagsalita ng lahat ng bagay sa pagkakaroon, at na sa Kanyang karakter Siya ay mapagmahal at mabuti at makatarungan. Ngunit dahil palaging sisirain ni Satanas ang anumang makakaya niya, makikita nating sinisira niya ang isip at puso ng mga tao upang tanggihan nila ang katotohanan. Dahil palagi niyang tinatangka na tumanggap ng pagsamba na para bang siya ay Diyos at hindi ang lingkod at nilalang ng Diyos, inilayo niya ang

pagsamba sa Diyos tungo sa layuning madala niya ito sa kanyang sarili at sa gayon ay dakilain. Tiyak na natupad niya ang kanyang pagnanais na palaganapin ang kanyang relihiyon sa buong mundo. Ito ay pinatunayan ng Diyos sa Aklat ng Roma, "Nang makilala nila ang Diyos, hindi nila Siya niluwalhati bilang Diyos, hanggang sa sila ay naging walang kabuluhan sa kanilang mga imahinasyon, at sa pamamagitan ng kadiliman ng puso ay tinanggap ang isang tiwaling relihiyon hanggang sa sumamba sila sa mga nilalang at hindi. ang Lumikha."

Tandaan, si Satanas ay isang nilalang ng Diyos (Anak ng Umaga). Kaya't nalaman natin na kapag ang katotohanan ay naipalaganap sa mga tao, at ang lahat ay pinanghahawakan ang isang katotohanang iyon, sa kalaunan ay dumating ang isang araw na ang isang malaking grupo ay tumalikod sa Diyos at nagpalaganap ng isang mala-demonyong anyo ng pagsamba sa buong mundo. Ipinakikita ng kasaysayan na yaong mga nasa tribo ni Shem na nanindigan sa hindi nagbabagong katotohanan ay mahigpit na sumasalungat sa mga kay Ham na tumalikod sa katotohanan patungo sa kasinungalingan ng diyablo. Walang oras upang makisali sa isang talakayan tungkol dito; ito ay ipinakilala lamang na maaari mong makita na mayroong dalawang relihiyon at dalawa lamang, at ang masama ay naging malawak sa buong mundo.

Ang monoteismo ay bumaling sa politeismo sa Babilonya. Ang kasinungalingan ng diyablo at ang mga misteryo ng diyablo ay bumangon laban sa katotohanan ng Diyos at sa mga misteryo ng Diyos sa lungsod na iyon. Si Satanas ay tunay na naging diyos ng mundong ito at humiling ng pagsamba sa mga nalinlang niya, na naging dahilan upang maniwala sila na siya nga ang tunay Panginoon.

Ang politeistikong relihiyon ng kaaway ay nagsimula sa doktrinang trinidad. Ito ay paraan pabalik doon sa unang panahon na ang "isang Diyos sa tatlong mga persona na ideya ay dumating sa pag-iral. Kakaiba na hindi ito nakita ng ating mga modernong teologo; ngunit maliwanag na kung paano nilinlang ni Satanas ang kanilang mga ninuno, naniniwala pa rin sila sa tatlong persona sa Panguluhang Diyos. Ipinakita sa atin ang isang lugar lamang sa Banal na Kasulatan kung saan mayroong anumang awtoridad para sa doktrinang iyon. Hindi ba kataka-taka na habang ang mga inapo ni Ham ay nagpatuloy sa pagsamba kay Satanas na kinasasangkutan ng isang pangunahing konsepto ng tatlong diyos na walang kahit isang bakas ng mga inapo ni Sem na naniniwala sa ganoong bagay o pagkakaroon ng anumang seremonyal na pagsamba na may kinalaman kahit isang uri. nito? Hindi kataka-taka na ang mga Hebreo ay naniwala, "Pakinggan, O Israel, ang Panginoon mong Diyos ay ISANG Diyos", kung mayroong tatlong persona sa Panguluhang Diyos? Si Abraham, ang inapo ni Sem, sa Genesis 18 ay nakakita lamang ng ISANG Diyos na may dalawang anghel.

Ngayon paano ipinahayag ang trinidad na ito? Ito ay ipinahayag sa pamamagitan ng isang equilateral triangle kahit na ito ay ipinahayag sa Roma ngayon. Kakaiba, ang mga Hebreo ay walang ganitong konsepto. Ngayon sino ang tama? Ito ba ang mga Hebreo o ang mga taga-Babilonia? Sa Asya ang politeistikong ideya ng tatlong diyos sa isa ay lumabas sa isang imahe na may tatlong ulo sa isang katawan. Siya ay ipinahayag bilang tatlong mga intelektuwal. Sa India, natagpuan nila ito sa kanilang mga puso upang ipahayag siya bilang isang diyos sa tatlong anyo. Ngayon na talagang magandang modernong araw na teolohiya. Sa Japan mayroong isang mahusay na Buddha na may tatlong ulo tulad ng isa na dati naming inilarawan.

Ngunit ang pinaka-pagbubunyag sa lahat ay ang nagtatakda ng trinitaryan konsepto ng Diyos sa isang tatluhan anyo ng: 1 Ang ulo ng isang matandang lalake na sumasagisag sa Dios Ama, 2 Ang isang bilog na sa mga hiwaga ay nagpahiwatig ng "Binhi" na nangangahulugang Anak. 3 Ang mga pakpak at buntot ng isang ibon (kalapati). Narito ang doktrina ng Ama, Anak at Espiritu Santo, tatlong tao sa Panguluhang Diyos, isang tunay na trinidad. Maaari mong makita ang parehong bagay sa Roma. Ngayon hayaan kong itanong muli, hindi ba kataka-taka na ang diyablo at ang kanyang mga mananamba ay talagang may higit na katotohanang inihayag kaysa sa ama ng pananampalataya, (Abraham) at sa kanyang mga inapo? Hindi ba kakaiba na ang mga sumasamba kay Satanas, ay higit na nalalaman ang tungkol sa Diyos kaysa sa mga anak ng Diyos? Ngayon iyon ang sinusubukan ng mga modernong teologo na sabihin sa amin kapag pinag-uusapan nila ang tungkol sa isang trinidad. Tandaan lamang ang isang bagay mula ngayon: ang mga talaang ito ay mga katotohanan at ito ay isang katotohanan—si Satanas ay isang sinungaling at ang ama ng mga kasinungalingan, at sa tuwing siya ay darating na may dalang anumang liwanag ito ay isang kasinungalingan pa rin. Siya ay isang mamamatay-tao. At ang kanyang doktrina ng Trinidad ay nawasak ang karamihan at lilipulin hanggang sa dumating si Hesus.

Ayon sa kasaysayan, hindi nagtagal na magawa ang pagbabago sa konseptong ito ng isang Ama at isang Anak at ng Espiritu Santo. Kinuha sila ni Satanas ng isang hakbang sa isang pagkakataon na malayo sa katotohanan. Ang umunlad na konsepto ng Diyos ay ngayon: 1 Ang walang hanggang ama, 2 Ang Espiritu ng Diyos na nagkatawang-tao sa isang ina ng TAO. (Iyan ba ang napag-iisip sa iyo?) 3 Isang Banal na Anak, ang bunga ng pagkakatawang-tao, (binhi ng babae).

Ngunit ang diyablo ay hindi kontento. Hindi pa niya nakamit ang pagsamba sa kanyang sarili, maliban sa isang di-tuwirang paraan. Kaya lalo pa niyang inilalayo ang mga tao sa katotohanan. Sa pamamagitan

ng kanyang mga hiwaga ay inihayag niya sa mga tao na dahil ang dakilang di-nakikitang amang Diyos ay hindi nag-aalala sa kanyang sarili sa mga gawain ng mga tao, ngunit nananatiling tahimik na may kaugnayan sa kanila, kung gayon ito ay sumusunod na siya ay maaaring sambahin sa katahimikan. Sa katotohanan lang ang ibiig sabihin ay huwag pansinin siya hanggat maari, kungdi ay lubusan. Ang doktrinang ito ay kumalat din sa buong mundo, at ngayon sa India makikita mo na ang mga templo sa dakilang lumikha, ang tahimik na diyos, ay kapansin-pansing kakaunti ang bilang.

Dahil hindi kinakailangang sambahin ang ama na lumikha, natural lamang na ang pagsamba ay dumako sa "Ina at Anak" bilang mga bagay ng pagsamba. Sa Ehipto nagkaroon ng parehong kumbinasyon ng ina at anak na tinatawag na Isis at Osiris. Sa India ito ay Isi at Iswara. (Tandaan ang pagkakatulad ng mga pangalan ganun din.) Sa Asya ito ay sina Cybele at Deoius. Sa Roma at sa Greece ito ay sumunod. At sa Tsina. Buweno, isipin ang sorpresa ng ilang misyonerong Romano Katoliko nang pumasok sila sa Tsina at natagpuan doon ang isang Madonna at Bata na may mga sinag ng liwanag na nagmumula sa ulo ng sanggol. Ang imahe ay maaaring ipinagpalit sa isa sa Vatican maliban sa pagkakaiba ng ilang mga tampok ng mukha.

Kailangan na nating matuklasan ang orihinal na ina at anak. Ang orihinal na diyosa-ina ng Babylon ay si Semiramis na tinawag na Rhea sa silangang mga bansa. Sa kanyang mga bisig ay hawak niya ang isang anak na lalaki, na bagama't sanggol, ay inilarawan na matangkad, malakas, guwapo at lalo na nakakaakit sa mga babae. Sa Ezekiel 8:14 siya ay tinawag na Tammuz. Sa gitna ng mga klasikal na manunulat siya ay tinawag na Bacchus. Sa mga taga-Babilonia siya ay si Ninus. Ano ang dahilan ng katotohanan na siya ay kinakatawan bilang isang sanggol sa mga bisig at inilarawan pa bilang isang dakila at makapangyarihang tao na siya ay kilala bilang ang "Asawa-Anak". Ang isa sa kanyang mga titulo ay "Asawa ng Ina", at sa India kung saan ang dalawa ay kilala bilang Iswara at Isi, siya (ang asawa) ay kinakatawan bilang sanggol sa dibdib ng kanyang sariling asawa.

Na ang Ninus na ito ay ang Nimrod ng Bibliya na maaari nating kumpirmahin sa pamamagitan ng paghahambing ng kasaysayan sa ulat ng Genesis. Sinabi ni Pompeius, "Si Ninus, hari ng Asiria, ay nagbago ng sinaunang katamtamang paraan ng pamumuhay sa pamamagitan ng pagnanais na manakop. SIYA ANG UNANG NAGDALA NG DIGMAAN LABAN SA KANYANG MGA KAPITBAHAY. Sinakop niya ang lahat ng mga bansa mula sa Asiria hanggang Lybia dahil hindi alam ng mga lalaking ito ang sining ng digmaan." Sinasabi ni Diodorus, "Si Ninus ang pinaka sinaunang mga haring Asiryo na binanggit sa kasaysayan. Ang pagiging tulad ng digmaan disposisyon ay sinanay niya ang maraming kabataang lalaki nang mahigpit sa sining ng digmaan. Dinala niya ang Babilonya sa ilalim niya habang wala pang lungsod ng Babilonia." Kaya't nakikita natin ang Ninus na ito na nagsimulang maging dakila sa Babylon, itinayo ang Babel at sinakop ang Asiria, naging hari nito, at pagkatapos ay nagpatuloy na nilamon ang iba pang malalawak na teritoryo kung saan ang mga tao ay hindi bihasa sa digmaan at namuhay sa katamtamang paraan tulad ng sinabi ni Pompeius.

Ngayon sa Genesis 10, nagsasalita tungkol sa kaharian ng Nimrod sinasabi nito,

"At ang simula ng kaniyang kaharian ay si Babel, at si Erech, at Accad, at Calneh sa lupain ng Shinar. Mula sa lupaing iyon ay lumabas si Asshur at itinayo ang Ninive, at Calah atbp.

Ngunit ang mga tagasalin ay nagkamali sa pagsasalin ng Asshur bilang isang pangngalan para dito ay isang pandiwa, at sa Chaldee ay nangangahulugang 'gumawa ng malakas.' Kaya't si Nimrod, na naging matatag (itinatag niya ang kanyang kaharian sa pamamagitan ng pagtatayo ng unang hukbo sa mundo na kanyang sinanay sa pamamagitan ng pagbabarena at sa pamamagitan ng kahirapan ng pangangaso) ay lumampas sa Shinar kasama ang kanyang malakas na hukbo at nasakop na mga bansa at nagtayo ng mga lungsod tulad ng Nineveh, na ipinangalan sa kanya, dahil kahit ngayon ang isang pangunahing bahagi ng mga guho ng lungsod na iyon ay tinatawag na Nimroud!

Dahil natuklasan natin kung sino si Ninus, kinakailangan na ngayon upang matuklasan kung sino ang kanyang ama. Ayon sa kasaysayan ito ay si Bel, ang tagapagtatag ng Babilonya. (Ngayon ay mapapansin dito na itinatag ito ni Bel sa diwa na sinimulan niya ang buong hakbang na ito, ngunit ang anak, si Ninus, ang nagtatag nito at ang unang hari atbp.) Ngunit ayon sa Kasulatan, ang ama ni Nimrod ay si Cush: "At si Cush ay nag-anak kay Nimrod." Hindi lang ganito kundi nalaman natin na naging anak ni Ham ay si Cush. Ngayon, sa kultura ng Ehipto si Bel ay tinawag na Hermes, at ang ibig sabihin ni Hermes, "ANG ANAK NI HAM". Ayon sa kasaysayan si Hermes ay ang dakilang propeta ng idolatriya. Siya ang tagapagsalin ng mga diyos. Ang isa pang pangalan kung saan siya tinawag ay Mercury. (Basahin ang Mga Gawa 14:11-12)

Sinabi ito ni Hyginus tungkol sa diyos na iyon na kilala nang iba-iba bilang Bel, Hermes, Mercury atbp, "Sa maraming kapanahunan ang mga tao ay nanirahan sa ilalim ng pamahalaan ni Jove (hindi ang Roman Jove, ngunit si Jehova ng mga Hebreo na nauna sa kasaysayan ng Roma) nang walang mga lungsod at walang batas, at lahat ay nagsasalita ng isang wika. Ngunit pagkatapos nun Mercury (Bel, Cush)

binigyang-kahulugan ang mga talumpati ng mga tao (kung saan ang isang interpreter ay tinatawag na Hermeneutes) ang parehong indibidwal na ipinamamahagi ang mga bansa. Pagkatapos ay nagsimula ang pagtatalo." Makikita mula rito na si Bel o Cush, ang ama ni Nimrod, ay orihinal na pinuno ng pangkat na umakay sa mga tao palayo sa tunay na Diyos at humimok sa mga tao bilang "tagapagpaliwanag ng mga diyos" na kumuha ng ibang anyo ng relihiyon Hinimok niya sila na magpatuloy sa tore na aktwal na itinayo ng kanyang anak. Ang paghihikayat na ito ang nagdulot ng kalituhan at pagkakahati ng mga tao, kaya't siya ay pareho, "tagapagsalin at tagapanglito".

Si Cush, kung gayon, ang ama ng sistemang politeistiko at nang ang mga tao ay ginawang diyos ng mga tao, siyempre, siya ay naging ama ng mga diyos. Ngayon si Cush ay tinawag na Bel. At si Bel sa mitolohiyang Romano ay si Janus. Siya ay inilarawan bilang may dalawang mukha at siya ay may dalang pamalo kung saan siya ay nililito at "nagkakalat" sa mga tao. Isinulat ni Ovid na sinabi ni Janus tungkol sa kanyang sarili, "tinawag ako ng mga sinaunang Kaguluhan". Kaya nalaman natin na ang Cush ng Bibliya, ang orihinal na rebelde laban sa monoteismo ay tinawag na Bel, Belus, Hermes, Janus, atbp. sa mga sinaunang tao. Inaangkin niyang magdala ng mga kapahayagan at interpretasyon mula sa mga diyos sa mga tao. Sa paggawa nito ay nagdulot siya ng poot ng Diyos na ikalat ang mga tao, na nagdadala ng pagkakahati at pagkalito.

Ngayon hanggang sa puntong ito nakita natin kung saan dumating ang politeismo o pagsamba sa maraming mga diyos. Ngunit napansin mo ba na natagpuan din natin ang isang pagbanggit ng isang lalaking nagngangalang Cush na binigyan ng titulong "ama ng mga diyos."? Napansin mo ba dito ang lumang tema ng mga sinaunang mitolohiya, na kinikilala ng mga diyos ang kanilang sarili sa mga lalaki? Iyon ay kung saan nanggaling ang pagsamba sa ninuno. Kaya maaari lamang nating suriin ang kasaysayan upang malaman ang tungkol sa pagsamba sa ninuno. Buweno, inilabas na ipinakilala ni Cush ang tatlong pagsamba sa diyos sa ama, anak at espiritu. Tatlong diyos na lahat ay pantay. Ngunit alam niya ang tungkol sa binhi ng babaeng darating, kaya kailangang may isang babae at ang kanyang binhi ay pumapasok sa larawan. Ito ay dinala upang ipasa kapag Nimrod namatay. Ang kanyang asawang si Semiramis ay naging diyosa, at sa gayon ay ginawa ang kanyang sarili na ina ng anak at ina rin ng mga diyos. (Katulad lang ng ginawa ng simbahang Romano kay Maria. Inaangkin nila na siya ay walang kasalanan at ang Ina ng Diyos.) Tinawag niya (Semiramis) si Nimrod na "Zeroashta" na nangangahulugang, "ipinangakong binhi ng babae".

Ngunit hindi rin nagtagal hanggang sa ang babae ay nagsimulang makaakit ng higit na atensyon kaysa sa anak, at hindi nagtagal ay siya na ang itinatanghal na tinatapakan ang ahas. Tinawag nila siyang "reyna ng langit" at ginawa siyang banal. Katulad ngayon kung saan si Maria, ang ina ni Jesus, ay itinaas sa kawalang-kamatayan at sa ngayon noong Setyembre 1964 ang Konseho ng Vatican ay nagsisikap na magbigay ng isang katangian kay Maria na hindi niya taglay, dahil gusto nila siyang tawagin, "Maria ang Mediatrix," "Maria ang Ina ng Lahat ng Mananampalataya," o "Ina ng Simbahan." Kung mayroong pagsamba sa ninuno ng Babilonya sa isang relihiyon, ito ang relihiyon ng Simbahan ng Roma.

Hindi lamang ang pagsamba sa ninuno ay nagmula sa Babilonya kundi gayon din ang pagsamba sa kalikasan. Ito ay sa Babilonya ang mga diyos ay nakilala sa araw at buwan, atbp. Ang punong bagay sa kalikasan ay ang araw na mayroong pagbibigay ng ilaw at pagbibigay ng init ng mga katangian at lumilitaw sa tao bilang isang bola ng apoy sa kalangitan. Sa gayon ang punong diyos ay magiging diyos ng araw na tinawag nilang Baal. Kadalasan ang araw ay inilalarawan bilang isang bilog ng apoy at hindi nagtagal sa paligid ng apoy na iyon ay may lumitaw na isang serpente. Hindi nagtagal at naging simbolo ng araw ang serpente at dahil dito ay sinamba. Sa gayon ang pagnanasa ng puso ni Satanas ay naging ganap. Siya ay sinamba bilang Diyos. Ang kanyang trono ay itinatag. Ang kanyang mga alipin ay yumuko sa kanya. Doon sa Pergamos sa anyo ng isang buhay na serpente siya ay sinamba. Ang punungkahoy ng Kaalaman ng Mabuti at Masama, na ngayon ay sinasagisag sa anyo ng isang buhay na serpente ay hindi lamang hinikayat si Eba kundi ang karamihan ng sangkatauhan.

Ngunit paano naging upuan ni Satanas ang Pergamos kung ang Babilonya ang upuan? Ang sagot muli ay nasa kasaysayan. Nang bumagsak ang Babilonya sa mga Medes at Persian, ang haring saserdote, si Attalus ay tumakas sa lungsod at nagpunta sa Pergamos kasama ang kanyang mga pari at sagradong misteryo. Doon ay itinayo niya ang kanyang kaharian sa labas ng imperyo ng Roma, at umunlad sa ilalim ng pangangalaga ng diyablo.

Ito ay isang napakaikling pagpapatuloy ng kasaysayan ng Babylonista na relihiyon at ang pagdating nito sa Pergamos. Maraming tanong ang walang alinlangan na hindi nasasagot at marami pa, walang alinlangan, ang masasabing magbibigay liwanag sa atin, ngunit hindi ito nilayon na maging isang pag-aaral ng kasaysayan, sa halip ito ay nilayon upang maging isang tulong sa pag-aaral ng Salita.

Ang Pagtuligsa

"Datapuwa't mayroon akong ilang bagay na laban sa iyo, sapagka't mayroon ka diyang ilan na nanghahawak sa aral ni Balaam, na siyang nagturo kay Balac na maglagay ng katisuran sa harapan ng mga anak ni Israel, upang magsikain ng mga bagay na inihahain sa mga diosdiosan, at makiapid.

Kaya't mayroon ka ring mga nagtataglay ng doktrina ng mga Nicolaita, na bagay na kinamumuhian ko."

Sa Panahong Pergamean na ito tinuligsa ng Panginoon ang dalawang doktrina na kinamumuhian Niya: 1 Ang doktrina ni Balaam na nagdala ng idolatriya at labis na kasalanan sa Israel sa Baal-Peor, at 2 Ang doktrina ng mga Nicolaitanes, na mga gawa lamang sa Kapanahunan ng Efeso. Pagsamahin ang pagtuligsa na ito sa katotohanang binibigyang-diin Niya ang Pergamos bilang upuan ni Satanas, at napakadali at wastong pag-isipan na kahit papaano ang relihiyon ng Babylon ay nahalo sa Kristiyanismo.

Ngayon ito ay hindi lamang isang palagay kundi isang makasaysayang katotohanan na ating patunayan sa pamamagitan ng pagbabalik sa kasaysayan noong mga 36 A.D. at pagdating sa Konseho ng Nicea 325. Nang ang mga Kristiyano (pangunahin ang mga Hudyo sa pamamagitan ng kapanganakan) ay nakakalat sa ibang bansa mula sa Jerusalem sila ay nagpunta sa lahat ng dako na nangangaral ng Ebanghelyo, partikular na sa mga sinagoga. Kaya sa loob ng tatlong taon, o mga 36 A.D. ang Ebanghelyo ay dinala sa Roma nina Junius at Andronicus, na ayon sa Roma 16:7 ay mga apostol. Ang gawain ay umunlad doon sa loob ng ilang taon hanggang sa ang patuloy na pag-aaway ng mga Hudyo sa kanilang mga sarili ay naging dahilan upang paalisin sila ni Emperador Claudius sa Roma. Sa pagpapaalis ng mga Hudyo sa lunsod na iyon, halos nabali ang gulugod ng maliit na simbahang iyon. Marahil kahit na ang mga matatanda ay naging Hudyo at sa gayon ay mawawala. Ang kawan ay hindi nababantayan at dahil ang Salita ay hindi naisulat bilang isang patnubay ay napakadali para sa munting kawan na ito na maanod o mabaha ng mga pilosopo at mga pagano noong araw na iyon. Sa pagala-gala ng mga malupit na lobo, at ang espiritu ng antikristo na inilabas, nalaman natin mula sa kasaysayan na ang maliit na simbahang ito sa Roma ay naging walang pag-asa na tumalikod, at nagsimulang magpakilala ng mga paganong seremonya sa ilalim ng mga titulong Kristiyano.

Habang ang panahon ng pagpapalayas ay tumagal ng 13 taon, ang mga tagapagtatag, Junius at Andronicus, ay hindi bumalik hanggang 54 A.D. Isipin ang kanilang kakila-kilabot na makahanap ng isang simbahan na may pamagat na Kristiyano na nakalulungkot na pagano. May mga dambana sa simbahan kung saan inilagay nila ang insenso at ipinagdiriwang ang mga paganong ritwal. Ang itinatag na mga pinuno ng simbahang iyon ay hindi maaaring lapitan, kaya kasama ng iilan na nagsikap na manatiling tapat ay nagsimula sila ng isang bagong simbahan, o ang Ikalawang Simbahan ng Roma. Ang Diyos ay magiliw na gumawa sa gitna nila sa pamamagitan ng mga tanda at mga kababalaghan upang ang isang ikatlong iglesia ay nagsimula. At kahit na ang Unang Iglesya ay siniraan dahil sa pagiging pagano at HINDI Kristiyano sa pagsamba nito ay hindi nito tatalikuran ang titulo nito bagkus nanatili at NANATILI PA RIN ang Unang Simbahan ng Roma—Ang Simbahang Romano Katoliko.

Ngayon ang karamihan sa atin ay may maling ideya na ang sinuman at lahat ng tumatawag sa kanilang sarili na mga Kristiyano ay magiging puntirya ng diyablo at dahil dito ay magiging bigat ng paniniil ng pamahalaan. Ngunit hindi ganoon. Ang unang simbahang ito ay nagsimulang umunlad at dumami kaya sa dami na ang mga emperador at iba't ibang opisyal ng pamahalaan ay talagang pinaboran ang simbahang iyon para sa pulitikal na mga kadahilanan.

Kaya't nang ang mga pinuno ng Unang Simbahan sa Roma ay natagpuan ang kanilang sarili na pabor, sinamantala nila ang pagkakataon na ibaling ang pamahalaan laban sa mga tunay na mananampalataya at igiit ang kanilang pag-uusig maliban kung sila ay dumating sa kanilang kawan. Ang isang ganoong obispo ng Unang Simbahan ng Roma ay si Anicetus na nanirahan noong ikalawang siglo at kapanahunan sa Polycarp.

Nang marinig ng kagalang-galang na Polycarp na ang Unang Simbahang Kristiyano ng Roma ay kasangkot sa mga paganong seremonya at sinira ang katotohanan ng Ebanghelyo, pumunta siya roon upang makiusap sa kanila na magbago. Nakita niya silang magpatirapa sa harap ng mga larawang ipinangalan sa mga apostol at mga banal. Nakita niya silang sinindihan ang kandila at nagsunog ng insenso sa dambana. Nakita niyang ipinagdiriwang nila ang Paskuwa sa ilalim ng pangalang Fiesta ng Pagkabuhay, kung saan itinaas nila ang tinapay na hugis bilog na nagpaparangal sa diyos ng araw, at pagkatapos ay ibinuhos nila ang alak bilang alay sa mga diyos. Ngunit ang matandang santo na ito na naglakbay ng 1500 milya ay hindi napigilan ang kanilang pagbagsak. Ang Diyos ay nagsalita sa pamamagitan niya kung paanong siya ay umalis, "Si Ephraim ay ikinasal sa kaniyang mga diosdiosan, hayaan siyang mag-isa," Oseas 4:15. Ang polycarp ay hindi kailanman bumalik.

Kasunod ni Anicetus ang masamang obispo ng Roma na tinawag na Victor. Ipinakilala niya ang higit pang mga paganong kapistahan at seremonya sa Unang Simbahan, at nagpunta rin sa lahat ng kanyang makakaya upang hikayatin ang mga tunay na simbahang Kristiyano na isama ang parehong mga ideya.

Hindi nila ginawa ang hinihiling niya kaya nanaig siya sa mga opisyal ng gobyerno na usigin ang mga mananampalataya, ipinatawag sila sa korte, ibinilanggo sila at pinapatay pa nga ang marami. Ang ganitong halimbawa ng kanyang masasamang gawa ay makikita sa kasaysayan kung saan si Emperador Septimus Severus ay pinamunuan ni Callistus (ang kaibigan ni Victor) na pumatay ng 7000 sa Tesalonica dahil ang mga tunay na mananampalataya na ito ay nagdiwang ng Paskuwa ayon sa Panginoong Hesus at hindi ayon sa pagsamba sa Astarte.

Ang huwad na puno ng ubas ay naglalabas na ng kanyang galit laban sa buhay na Diyos sa pamamagitan ng pagpatay sa mga hinirang, tulad ng ginawa ng kanyang ninuno, si Cain, sa pagpatay kay Abel.

Patuloy na sinisikap ng totoong iglesia na magsisi ang Unang Simbahan. Hindi ito gagawin. Ito ay nadagdagan sa laki at impluwensya. Nagsimula ito sa isang patuloy na kampanya upang siraan ang tunay na binhi. Sinabi nila na sila at sila lamang ang tunay na kinatawan ng Panginoong Jesucristo, at ipinagmamalaki ang katotohanang sila ang orihinal na simbahan sa Roma, at sila lamang ang Unang Simbahan. Tunay na sila ang Unang Simbahan, at TUNAY NA SILA.

Kaya sa panahon ng ikatlong kapanahunan ito ng iglesia mayroon tayong dalawang simbahan na may parehong pangalan ngunit may mapait na pagkakaiba sa pagitan nila. Ang isa ay umalis mula sa katotohanan, nag-asawa ng mga idolo at walang buhay sa kanya. Siya ay nag-hybrid sa kanyang sarili at ang mga palatandaan ng kamatayan, (hindi buhay), ay sumunod sa kanyang kalagayan. Siya ay makapangyarihan sa maraming miyembro. Siya ay pinapaboran ng sanlibutan. Ang isa ay isang maliit na inuusig na grupo. Ngunit sinusunod niya ang Salita, at sinusunod siya ng mga palatandaan. Ang mga maysakit ay gumaling at ang mga patay ay nabuhay. Siya ay buhay kasama ang Buhay at Salita ng Diyos. Hindi niya minamahal ang kanyang buhay, kundi humahawak sa Kanyang Pangalan at Kanyang pananampalataya maging hanggang sa kamatayan.

At kaya ang kakila-kilabot na pag-uusig ng opisyal na Roma ay bumagsak sa mga tunay na mananampalataya hanggang sa bumangon si Constantine at nagkaloob ng kalayaan sa pagsamba sa relihiyon. Tila may dalawang dahilan kung bakit ipinagkaloob ang kalayaan na ito. Sa unang lugar ang iba't ibang mabubuting emperador ay hindi pinahintulutan ang pag-uusig, ngunit habang ipinasa nila, sinundan sila ng mga pumatay sa mga Kristiyano. Ito ay walang kabuluhan na sa wakas ay nakinig sa publiko na ang mga Kristiyano ay dapat na iwanang nag-iisa. Ang pangalawa at pinakamahusay na nabanggit na dahilan ay si Constantine ay nagkaroon ng napakahirap na labanan sa unahan niya sa pagkuha sa kontrol ng imperyo. Isang gabi sa isang panaginip nakita niya ang isang puting krus na lumitaw sa harap niya. Nadama niya na ito ay isang pangitain sa kanya na kung ang mga Kristiyano ay nanalangin para sa isang tagumpay para sa kanya, siya ay mananalangin sa labanan. Ipinangako niya ang kalayaan para sa kanila kung sakaling siya ay magwagi. Siya ay nagwagi at ang kalayaan sa pagsamba ay ipinagkaloob sa utos ng Nantes 312 A.D.

Ngunit ang kalayaang ito mula sa pag-uusig at kamatayan ay hindi kasing laki ng unang pagpapakita nito. Si Constantine ngayon ang padron. Bilang isang padron ang kanyang interes ay medyo higit pa kaysa sa isang tagamasid, dahil nagpasya siya na kailangan ng simbahan ang kanyang tulong sa kanyang mga gawain. Nakita niya silang hindi nagkakasundo sa iba't ibang bagay, isa rito ay kinasasangkutan ni Arius, Obispo ni Alexander, na nagturo sa kanyang mga tagasunod na si Jesus ay hindi tunay na Diyos kundi isang mas mababang nilalang, na nilikha ng Diyos. Kabaligtaran ang pananaw ng Kanluraning Simbahan, na naniniwalang si Jesus ang pinakadiwa ng Diyos at gaya ng sinabi nilang 'kapantay ng Ama.' Sa gayong mga bagay, kasama ang pagpasok ng paganong seremonya sa pagsamba, tinawag ng emperador ang Konseho ng Nicene noong 325 sa pag-iisip na pagsasama-samahin niya ang lahat ng mga grupo kung saan maaari nilang ayusin ang kanilang mga pagkakaiba, at magkaroon ng isang pagkakaunawaan, at lahat makiisa. Hindi ba kakaiba na kahit na nagsimula ito kay Constantine hindi ito namatay ngunit buhay na ngayon bilang "World Council of Churches"? At kung saan nabigo siyang tunay na makamit, ito ay makakamit sa araw na ito sa pamamagitan ng ekumenikal na hakbang.

Ngayon ang pakikialam ng estado sa simbahan ay isang hangal na bagay dahil hindi naiintindihan ng mundo ang katotohanang matatagpuan sa Salita o ang mga paraan ng iglesia. Aba, ang mismong desisyon na ipinasa ng konseho na si Arius ay mali ay binaligtad ng emperador makalipas ang dalawang taon at sa loob ng maraming taon ang maling doktrinang iyon ay ipinatupad sa mga tao.

Ngunit ang simbahan at estado ay magkakasama ay tunay na kilala ng Panginoon. Ang mismong pangalan na Pergamos ay nangangahulugang "lubusang kasal". At sa katunayan estado at simbahan ay kasal; pulitika at relihiyon ay nagkakaisa. Ang supling ng unyon na iyon ay palagi na kakilakilabot na mga hybrid na nakita ng sanlibutan. Ang katotohanan ay wala sa kanila, ngunit ang lahat ng masasamang paraan ni Cain (ang unang hybrid) ay.

Hindi lamang ang estado at simbahan na ikinasal sa panahong ito, ngunit ang relihiyong Babilonya ay opisyal na sumali sa Unang Simbahan. Si Satanas ngayon ay may makagamit sa Pangalan ni Kristo at

siya ay nakaupo bilang Diyos sa pagsamba. Sa tulong ng pederal na tulong ang mga simbahan ay naging tagapagmana ng mga magagandang gusali na may linya ng mga altar ng puting marmol at mga imahe ng mga namayapang santo. At sa panahong ito mismo ay ang "hayop" ng Apocalipsis 13:3 na nasugatan hanggang sa mamatay: (ang paganong Imperyo ng Roma) ay nabuhay muli at may kapangyarihan bilang "Banal na Imperyo ng Roma." Ang Roma bilang isang materyal na bansa ay dumanas ng labis na pagkaubos at sa lalong madaling panahon ay ganap itong magdurusa; ngunit ito ay hindi mahalaga ngayon, dahil ang kanyang relihiyosong imperyo ay pananatilihin siya sa tuktok ng mundo na namamahala mula sa loob kung saan hindi siya lilitaw na gawin ito mula sa labas.

Hayaang ipakita ko ang eksaktong maka-Kasulatang katotohanan tungkol sa bagay na ito, sapagkat ayaw kong isipin ng sinuman na nagbibigay ako ng sarili kong paghahayag—isang hindi matatagpuan sa Kasulatan.

Daniel 2:31-45,

"Ikaw, Oh hari, nakita, at narito ang isang dakilang larawan. Ang dakilang larawang ito, na ang liwanag ay napakahusay, ay tumayo sa harap mo; at ang anyo niyaon ay kakilakilabot.

Ang ulo ng imaheng ito ay may pinong ginto, ang kanyang dibdib at ang kanyang mga bisig ng pilak, ang kanyang tiyan at ang kanyang mga hita ng tanso, ang Kanyang mga binti ng bakal, ang kanyang mga paa ay bahagi ng bakal at bahagi ng luwad.

Nakita mo hanggang sa ang isang bato ay pinutol na walang mga kamay, na sinaktan ang larawan sa kanyang mga paa na bakal at luwad, at pinuputol ang mga ito.

Nang magkagayo'y ang bakal, ang luwad, tanso, pilak, at ginto, ay pinagputul-putol, at naging katulad ng ipa ng mga sahig ng tag-araw; at dinala sila ng hangin, na walang nasumpungan para sa kanila: at ang batong tumama sa larawan ay naging isang malaking bundok, at napuno ang buong lupa.

Ito ang panaginip; at sasabihin namin ang interpretasyon nito sa harap ng hari.

Ikaw, Oh hari, ay hari ng mga hari: sapagka't binigyan ka ng Dios ng langit ng isang kaharian, kapangyarihan, at lakas, at kaluwalhatian.

At saan man naninirahan ang mga anak ng mga tao, ang mga hayop sa bukid at ang mga ibon sa langit ay ibinigay Niya sa iyong kamay, at ginawa kang pinuno sa kanilang lahat. Ikaw ang ulo ng ginto.

At pagkatapos mong babangon ang isa pang kaharian na mas mababa sa iyo, at isa pang ikatlong kaharian ng tanso, na magdadala ng pamamahala sa buong mundo.

At ang ikaapat na kaharian ay magiging malakas na gaya ng bakal: na parang bakal ay bumabagsak sa mga piraso at sumuko sa lahat ng mga bagay: at gaya ng bakal na sumisira sa lahat ng mga ito, ay masisira ang mga piraso at sugat.

At samantalang iyong nakita ang mga paa at daliri ng paa, bahagi ng luwad ng mga palayok at bahagi ng bakal, ang kaharian ay mahahati; nguni't magkakaroon sa loob nito ng lakas ng bakal, na parang nakita mo ang bakal na hinaluan ng luwad na putik.

At gaya ng mga daliri ng paa ay bahagi ng bakal, at bahagi ng luwad, gayon ang kaharian ay magiging bahagyang malakas, at bahagyang nasira.

At samantalang ikaw ay nakakita ng bakal na halo-halong may luwad na putiik, sila'y makihalubilo sa binhi ng mga tao: nguni't hindi sila magpipilit sa isa't isa, na gaya ng bakal ay hindi halo-halong luwad.

At sa mga araw ng mga haring ito ay magtatayo ang Dios ng langit ng isang kaharian, na hindi kailanman mawawasak: at ang kaharian ay hindi maiiwan sa ibang tao, kundi masisira at ubusin ang lahat ng kahariang ito, at tatayo magpakailan man.

Dahil sa iyong nakita na ang bato ay pinutol mula sa bundok na walang mga kamay, at pinutol nito ang bakal, tanso, luwad, pilak, at ginto; ipinaalam ng dakilang Dios sa hari kung ano ang mangyayari pagkatapos nito: at ang panaginip ay tiyak, at ang interpretasyon niyaon ay sigurado.

Dito ay inihayag ang eksaktong ulat ng hinaharap, hindi nakumpletong kasaysayan na ipinropesiya na darating sa lupa mula sa panahon ni Daniel hanggang sa dumating si Jesus at maghahari bilang Anak ni David. Ito ay kilala bilang "Ang Panahon ng mga Hentil." Mayroon itong apat na makasaysayang dibisyon

na kilala ng nangingibabaw na imperyo sa bawat dibisyon: Babylonian, Medo-Persian, Grecian, Roman.

Ang pinakadakila at pinaka-ganap na monarkiya ay ang Babilonya na tinukoy bilang pinuno ng ginto.

Ang sumunod sa kaluwalhatian ay ang Medo-Persian na gaya ng inilabas ng kasaysayan ay talagang hindi gaanong maluwalhati at nailalarawan bilang dibdib at mga bisig na pilak.

Pagkatapos ay sinundan ang panahon ng Gresya na ang hari ay ang pinakamatalino sa lahat ng mga pinunong militar na nakilala sa mundo kaya angkop itong inilarawan bilang tiyan at hita na tanso. Ito ay hindi gaanong maluwalhati kaysa sa iba pang dalawang nauna rito.

Sa wakas ay dumating ang huling kaharian na kung saan ay ang Roman Empire na inilarawan bilang mga binti at paa. Ngunit kung saan ang mga dating kaharian ay inilarawan bilang mga purong mineral (purong ginto, pilak at tanso) ang huling imperyo na ito ay purong bakal lamang sa mga binti, dahil pagdating sa mga paa ito ay pinaghalong bakal at luwad, at mineral at lupa lamang. huwag paghaluin at gumawa ng katatagan at lakas. Ngunit hindi lamang ito, ngunit ang pinaka-kahanga-hanga, ang huling imperyo (Romano) ay magtitiis sa kakaibang 'halo-halong estado' hanggang sa bumalik si Jesus.

Ang Romanong Imperyong ito na bakal (bakal na nagpapahiwatig ng kapangyarihan at malaking puwersang mapanirang laban sa pagsalungat) ay dapat gawin ng dalawang pangunahing dibisyon. At tiyak na para sa imperyo na literal na nahati sa dalawang-Silangan at Kanluran. Parehong napakalakas, dinurog ang lahat sa harap nila.

Ngunit habang ang kaluwalhatian at kapangyarihan ng lahat ng mga imperyo ay nabigo, kaya ang imperyong ito ay nagsimulang mahulog din. Kaya bumagsak ang Roma. Ang Paganong Imperial Rome ay hindi na bakal. Siya ay gumuho. Siya ay nasugatan hanggang mamatay. Hindi na ngayon mamuno ang Roma. Tapos na ang lahat. Kaya naisip ang mundo. Ngunit gaano kamali ang mundo, sapagkat ang ulo na iyon (Roma) bagaman nasugatan ay hindi nasugatan hanggang kamatayan. (Wuest, pagsasalin ng Apocalipsis 13:3, "At ang isa sa kaniyang mga ulo ay nagpakita na nasugatan sa kamatayan, ang lalamunan ay ginilitan. At ang kanyang kamatayang timaan ay gumaling. At ang buong mundo ay sumunod pagkatapos sa Mabangis na Halimaw sa pagkamangha.")

Tinitingnan ng mga tao ang Roma. Tinitingnan nila ang bansa ng Italya. At sa kanilang pagtingin ay hindi nila napagtanto na ang Roma kasama ang kanyang mahigpit na mga hangganan kung saan ang papa ay may aktwal na lugar dahil ang kanyang nasasakupan ay literal na isang bansa sa loob ng isang bansa, at siya ay may mga embahador at tumatanggap ng mga embahador. PAPAL NA HUWAD NA KRISTIANONG ROMA (tinawag pa nga siyang walang hanggang lungsod—gaano kalapastangan) NGAYON AY MAS MAY KUMILOS NG RELIHIYON KISA NOONG ANG PAGANO IMPERYAL NA ROMA NA KINOTROL NG PURONG BAKAL NA PWERSA. Ang Roma ay nagkaroon ng bagong buhay nang sumapi si Constantine sa simbahan at estado at sinuportahan ang unyon sa pamamagitan ng puwersa. Ang espiritu na nag-udyok sa paganong Roma ay ang parehong espiritu na ngayon ay nag-uudyok sa maling Kristiyanong Roma. Makikita mo iyon dahil alam mo na ngayon na ang ikaapat na imperyo ay hindi kailanman nawala sa pag-iral; nagbago lang ito sa panlabas na tekstura.

Sa sandaling nailipat na ng Konseho ng Nicene ang kapangyarihan ng politikal na Roma sa simbahan, tila walang mga limitasyon kung saan pupunta ang Unang Simbahang Kristiyano. Ang pangalan, Kristiyano, na orihinal na nagdala ng pag-uusig, ngayon ay naging pangalan ng mga mang-uusig. Sa panahong ito, si Augustine ng Hippo (354-430) ay nagtakda ng utos na ang simbahan ay nararapat at DAPAT gumamit ng puwersa kung kinakailangan upang maibalik ang kanyang mga anak sa kawan, at na ito ay naaayon sa Salita ng Diyos na pumatay. ang mga erehe at apostata. Sa kanyang kontrobersya sa mga Donatista ay isinulat niya... "Tunay na mas mabuti na ang mga tao ay maakay upang sambahin ang Diyos sa pamamagitan ng pagtuturo kaysa sa sila ay madala dito sa pamamagitan ng takot sa parusa o sakit, ngunit hindi ito sumusunod dahil ang dating landas ay nagbubunga ng mas mahusay na mga tao, kung gayon ang mga hindi ang pagbubuwis dito ay dapat pabaya. Sapagkat marami ang nakahanap ng bentahe (gaya ng napatunayan natin at araw-araw na pinatutunayan sa pamamagitan ng aktwal na karanasan) sa pagiging unang napilitan ng takot o sakit, upang pagkatapos ay maimpluwensyahan sila ng pagtuturo, upang masunod nila sa gawa ang kanilang natutunan na. sa salita... habang mas mabuti ang mga ginagabayan ng pag-ibig, tiyak na mas marami ang itinutuwid ng takot. Sapagka't sino ang maaaring magmahal sa atin ng higit kay Kristo, Sino ang naglagay ng Kanyang buhay para sa mga tupa?

Ngunit pagkatapos na tawagin si Pedro at ang iba pang mga apostol sa pamamagitan ng Kanyang mga salita lamang, nang Siya ay dumating upang ipatawag si Pablo, hindi lamang Niya ito pinilit ng Kanyang tinig, ngunit itinulak pa nga Siya sa lupa sa Kanyang kapangyarihan; at upang sapilitan Niyang dalhin ang isang nagngangalit sa gitna ng kadiliman ng pagtataksil, upang hangarin ang liwanag ng puso, una Niyang sinaktan siya ng pisikal na pagkabulag ng mga mata. Bakit hindi dapat gamitin ng Simbahan ang puwersa sa paghikayat sa kanyang nawawalang mga anak na lalaki na bumalik? Ang Panginoon Mismo ang nagsabi, 'Lumabas kayo sa mga lansangan at mga bakuran at pilitin silang pumasok.' Kaya't kung ang kapangyarihang natanggap ng Simbahan sa pamamagitan ng banal na pagtatalaga sa takdang

panahon nito, sa pamamagitan ng relihiyosong katangian at pananampalataya ng mga hari, ay siyang kasangkapan kung saan yaong mga matatagpuan sa mga lansangan at mga bakuran—na nasa mga maling pananampalataya at pagkakahati-hati—ay napipilitan. na pumasok, kung gayon ay huwag silang humanap ng kasalanan kung sila ay napipilitan.

Ang uhaw para sa dugo ay lumalaki nang mabilis. Ang huwad na baging sa Espanya ngayon ay nilalaro sa Emperador Maximus upang makiisa sa pagsalakay sa mga tunay na mananampalataya na may Salita at mga tanda at mga kababalaghan na kasama nila. Kaya ang ilang mga Priscillianists ay dinala sa Treves sa pamamagitan ng Bishop Ithacus (385). Inakusahan niya sila ng pangkukulam at imoralidad at marami ang pinapatay. Sina Martin ng Tours, at Ambrose ng Milan ay nagprotesta dito, at nagsumamo nang walang kabuluhan para sa pag-uusig na itigil. Nang tumagal ang pag-uusig ay tumanggi ang dalawang obispong ito na makipag-ugnayan kay obispo Hydatus at sa iba pang katulad niya. Kakaibang sabihin na inaprubahan ng Synod sa Treves ang mga pagpatay.

Mula sa panahong ito, lalo na sa Panahon ng Kadiliman, makikita natin ang mga anak ng laman na umuusig at sisira sa mga anak ng Espiritu, kahit na parehong inaangkin ang isang Ama gaya ng nangyari kina Ismael at Isaac. Ang kadiliman ng espirituwal na katiwalian ay lalalim at ang tunay na liwanag ng Diyos ay maglalaho hanggang sa bilang-bilang ito ay kumikinang nang mahina. Ngunit ang pangako ng Diyos ay mananatiling totoo, "Ang liwanag ay nagliliwanag sa kadiliman at ang kadiliman ay walang magawa tungkol dito."

Ngayon hanggang sa panahong ito ay hindi ko pa nailabas ang puntong iyon sa kasaysayan na ipinangako kong tatalakayin, iyon ay, ang paghahalo ng relihiyon ni Nimrod at ng relihiyong Kristiyano. Naaalala mo na tumakas si Attalus mula sa Babilonya patungong Pergamos at itinayo ang kanyang kaharian sa labas ng abot ng Imperyong Romano. Ito ay umunlad sa paglipas ng mga taon, inalagaan ng diyos ng mundong ito. Ang sunud-sunod na mga haring pari ay sumunod kay Attalus hanggang sa paghahari ni Attalus III nang dahil sa mga kadahilanang alam lamang sa soberanya ng Diyos ay ninais niya ang kaharian sa Roma. Pagkatapos ay kinuha ni Julius Caesar ang kaharian na pisikal at espirituwal dahil siya ay naging Pontiff Maximus ng Babylonia na relihiyon at samakatuwid ay pari-hari. Ang titulong ito ay ipinasa sa mga sumusunod na emperador hanggang sa panahon ni Maximus III na tumanggi dito. Ayon sa Kasaysayan ni Stevens noon ay kinuha ng papa ang pamumuno na tinanggihan ng emperador at ngayon ay mayroon pa ring pontiff sa mundo, at siya ay tunay na Pontiff Maximus. Nakasuot siya ng tatlong korona at naninirahan sa Roma. At sa Apocalipsis 17 Hindi na tinutukoy ng Diyos ang Pergamos bilang upuan ni Satanas at hindi rin niya sinasabi na kung saan naninirahan si Satanas. Hindi, ang silid ng trono ay wala na sa Pergamos, ngunit ito ay HIWAGA ng Babylonia. Hindi ito nasa Babilonya ngunit sa HIWAGA ng Babylon. Ito ay nasa isang lungsod sa pitong burol. Ang ulo nito ay antikristo sapagkat inagaw niya ang posisyon ni Kristo Sino lamang ang tagapamagitan at Sino lamang ang maaaring magpatawad ng mga kasalanan. Oo, si Pontiff Maximus ay kasama natin ngayon.

Ang Doktrina Ng Nicolaitanes

Apocalipsis 2:15,

"Gayon din naman ninyo sila na nagtataglay ng doktrina ng mga Nicolaitans, na bagay na kinamumuhian ko."

Matatandaan mo na inilabas Ko sa Panahon ng Efeso na ang salitang, Nicolaita, ay nagmula sa dalawang salitang Griyego: Nikao na nangangahulugang manakop, at Lao na nangangahulugang ang mga karaniwang miembro. Ang ibig sabihin ng Nicolaita ay, "sakupin ang mga karaniwang miembro". Ngayon bakit ito isang kakila-kilabot na bagay? Ito ay kakila-kilabot dahil hindi kailanman inilagay ng Diyos ang Kanyang iglesia sa mga kamay ng isang hinirang na pamumuno na kumikilos nang may pag-iisip sa pulitika. Inilagay Niya ang Kanyang simbahan sa pangangalaga ng mga itinalaga ng Diyos, puspos ng Espiritu, mga taong nabubuhay sa Salita na namumuno sa mga tao sa pamamagitan ng pagpapakain sa kanila ng Salita. Hindi niya pinaghiwalay ang mga tao sa mga klase upang ang mga masa ay pinamumunuan ng isang banal na pagkasaserdote. Totoo na ang pamumuno ay dapat maging banal, ngunit pagkatapos ay dapat na ang buong kongregasyon. Dagdag pa, walang lugar sa Salita kung saan ang mga pari o mga ministro o tulad nito ay namamagitan sa Diyos at sa mga tao, ni walang lugar kung saan sila ay nahiwalay sa kanilang pagsamba sa Panginoon. Nais ng Diyos na magmahal at maglingkod sa Kanya nang sama-sama. Sinisira ng Nicolaitanism ang mga tuntuning iyon at sa halip ay inihihwalay ang mga ministro mula sa mga tao at ginagawa ang mga pinunong panginoon sa halip na mga lingkod.

Ngayon ang doktrinang ito ay talagang nagsimula bilang isang gawa sa unang kapanahunan. Lumilitaw na ang problema ay nakalagay sa dalawang salita: 'matatanda' (mga presbytero) at ' mga tagapangasiwa' (mga obispo). Bagama't ang Banal na Kasulatan ay nagpapakita na mayroong ilang mga matatanda sa bawat simbahan, ang ilan ay nagsimula (si Ignatius sa kanila) na magturo na ang ideya ng isang obispo ay isa na may kadakilaan o awtoridad at kontrol sa mga matatanda.

Ngayon ang katotohanan ng bagay na ito ay ang salitang 'matanda' ay nagpapahiwatig kung sino

ang tao, habang ang salitang 'obispo' ay nagpapahiwatig ng katungkulan ng parehong tao. Ang matanda ay ang lalaki. Bishop ay ang opisina ng tao. Ang 'Elder' ay laging may at palaging tumutukoy lamang sa magkakasunod na edad ng isang tao sa Panginoon. Siya ay isang matanda, hindi dahil siya ay inihalal o inordenan, atbp, ngunit dahil siya ay mas matanda. Siya ay mas napapanahon, sinanay, hindi isang baguhan, maaasahan dahil sa karanasan at matagal na patunay ng kanyang karanasan bilang Kristiyano.

Ngunit hindi, ang mga obispo ay hindi nananatili sa mga sulat ni Pablo, sa halip ay pumunta sila sa salaysay ni Pablo tungkol sa panahong tinawag niya ang mga matatanda mula sa Efeso hanggang Mileto sa Mga Gawa 20. Sa talata 17 sinabi ng talaan, ang mga "matanda" ay tinawag at pagkatapos ay sa talata 28 sila ay tinatawag na mga tagapangasiwa (mga obispo). At ang mga obispong ito, (walang duda na may pag-iisip sa pulitika at sabik sa kapangyarihan) ay iginiit na ibinigay ni Pablo ang kahulugan na ang 'mga tagapangasiwa' ay higit pa sa lokal na matanda na may opisyal na kapasidad lamang sa kanyang sariling iglesia. Para sa kanila ang isang obispo ay isa na ngayon na may malawak na awtoridad sa maraming lokal na lider. Ang gayong konsepto ay hindi maka-Kasulatan o makasaysayan, ngunit kahit na ang isang tao na kasing-tatag ni Polycarp ay nahilig sa gayong organisasyon.

Kaya, ang nagsimula bilang isang gawa sa unang kapanahunan ay ginawa ng isang literal na doktrina at ganoon din ngayon. Inaangkin pa rin ng mga obispo ang kapangyarihan na kontrolin ang mga tao at harapin sila ayon sa gusto nila, inilalagay sila kung saan nila gusto sa ministryo. Itinatangi nito ang pamumuno ng Espiritu Santo na nagsabi, "Ihiwalay Mo sa Akin sina Pablo at Bernabe para sa gawain kung saan-sa kanila ay tinawag Ko sila" Ito ay laban sa Salita at anti-Kristo.

Mateo 20:25-28,

"Datapuwa't tinawag sila ni Jesus sa Kanya, at sinabi, Nalalaman ninyo na ang mga prinsipeng ng mga Gentil ay nangingibabaw sa kanila, at sila na dakilang may awtoridad sa kanila.

Datapuwa't hindi ito magiging ganoon sa inyo; kundi ang sinomang magiging dakila sa inyo, ay maging inyong ministro;

At ang sinomang magiging pinuno sa inyo, ay maging lingkod ninyo siya:

Kahit na ang Anak ng tao ay hindi naparito upang maglingkod, kundi upang maglingkod, at upang bigyan ang Kanyang buhay ng pantubos para sa marami."

Mateo 23:8-9,

"Datapuwa't huwag kayong tawaging Rabbi: sapagka't ang isa ay inyong Panginoon, maging si Cristo; at kayong lahat ay mga kapatid. At huwag tumawag sa sinoman na inyong ama sa lupa: sapagka't ang isa ay inyong Ama, na nasa langit."

Upang linawin ito nang higit pa, hayaan mo akong ipaliwanag ang Nicolaitanism sa ganitong paraan.

Naaalala mo na sa Apocalipsis 13:3 sinasabi nito,

"At nakita ko ang isa sa kaniyang mga ulo na gaya ng nasugatan hanggang kamatayan: at ang kaniyang nakamamatay na sugat ay gumaling: at ang buong sanglibutan ay nagtaka ayon sa hayop."

Ngayon alam natin na ang nasugatan na ulo ay ang paganong Imperyong Romano, ang dakilang kapangyarihang pampulitika sa mundo. Ang ulo na ito ay muling bumangon bilang "Romano Katoliko espirituwal na imperyo". Ngayon panoorin ito nang mabuti. Ano ang ginawa ng pampulitikang paganong Roma na ang batayan ng kanyang tagumpay? Siya, "hinati at nasakop." Iyan ang binhi ng Roma—hatiin at lupigin. Ang kanyang mga ngipin ng bakal ay niluluray at nilamon. Ang kanino niya niluluray at nilamon ay hindi maaaring muling bumangon tulad ng noong sinira niya ang Carthage at inihasi siya sa asin. Ang parehong binhi ng bakal ay nanatili sa kanya kapag siya ay bumangon bilang huwad na simbahan, at ang kanyang patakaran ay nanatiling pareho—hatiin at lupigin. Iyon ang Nikolaytanismo at kinamumuhian ito ng Diyos.

Ngayon ito ay isang kilalang makasaysayang katotohanan na nang ang pagkakamaling ito ay pumasok sa simbahan, ang mga tao ay nagsimulang makipag-agawan para sa katungkulan ng obispo na ang resulta ay ang posisyong ito ay ibinibigay sa mas edukado at materyal na progresibo at may pag-iisip sa pulitika. Ang kaalaman at programa ng tao ay nagsimulang sakupin ang lugar ng Banal na karunungan at ang Banal na Espiritu ay hindi na kontrolado. Ito ay talagang isang kalunus-lunos na kasamaan, dahil ang mga obispo ay nagsimulang manindigan na ito ay hindi na nangangailangan ng isang malinaw na Kristiyanong katangian upang maglingkod alinman sa Salita o ang mga ritwal sa simbahan dahil ito ay ang mga elemento at ang seremonya na binibilang. Pinahintulutan nito ang mga masasamang tao (taga-tukso) na magwasak sa kawan.

Sa ginawa ng tao na doktrina ng pagtataas ng mga obispo sa isang lugar na hindi ibinigay sa kanila sa Banal na Kasulatan, ang susunod na hakbang ay ang pamimigay ng mga graded na titulo na binuo sa isang hierarchy ng relihiyon; sapagka't sa lalong madaling panahon nagkaroon ng mga arsobispo sa mga obispo at mga kardinal sa mga arsobispo at noong panahon ni Boniface ang ikatlo ay nagkaroon ng isang papa sa lahat, isang Pontiff.

Ano sa doktrinang Nicolaita at ang pagsasama-sama ng Kristiyanismo sa Babilonianismo ang mga resulta ay dapat na kung ano ang nakita ni Ezekiel sa Kabanata 8:10,

"Sa gayo'y pumasok ako at nakita; at masdan ang lahat ng anyo ng mga gumagapang na bagay, at mga karumal-dumal na hayop, at ang lahat ng mga diosdiosan sa sangbahayan ni Israel, na inilalarawan sa pader sa paligid."

Apocalipsis 18:2,

"At siya'y sumigaw nang malakas, na may malakas na tinig na nagsasabi, Ang Babilonia na dakila ay nahulog, ay nahulog, at naging tirahan ng mga demonyo, at ang hawak ng bawat napakarumi na espiritu, at isang hawla ng bawat marumi at mapoot na ibon, sapagkat lahat ng bansa ay lasing ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid."

Ngayon ang doktrinang Nicolaita, ang tuntuning ito na itinatag sa simbahan ay hindi masyadong tumama sa maraming tao dahil nababasa nila ang kakaibang sulat o sanaysay tungkol sa Salita na isinulat ng ilang maka-Diyos na tao. Kaya ano ang ginawa ng simbahan? Itiniwalag nito ang mabubuting guro at sinunog ang mga scroll. Sinabi nila, "Kailangan ng espesyal na edukasyon upang mabasa at maunawaan ang Salita. Bakit sinabi ni Pedro na maraming bagay na isinulat ni Pablo ang mahirap maunawaan." Nang maalís ang Salita sa mga tao, hindi nagtagal ay dumating ito sa mga tao na nakikinig lamang sa kung ano ang sasabihin ng pari, at ginagawa ang sinabi niya sa kanila. Tinawag nila na ang Diyos at ang Kanyang banal na Salita. Kinuha nila ang isipan at buhay ng mga tao at ginawa silang mga lingkod ng isang despotikong pagkapari.

Ngayon kung nais mo patunay na hinihingi ng Simbahang Katoliko ang buhay at isipan ng mga tao, pakinggan lamang ang utos ni Theodosius X. Unang utos ni Theodosius.

Ang utos na ito ay inilabas kaagad matapos siyang mabinyagan ng Unang Simbahan ng Roma. "Kaming tatlong emperador ay nagnanais na ang aming mga nasasakupan ay matatag na sumunod sa relihiyon na itinuro ni San Pedro sa mga Romano, na tapat na iningatan ng tradisyon at ngayon ay ipinapahayag ng papa, Damasus ng Roma, at Pedro, obispo ng Alexandria, isang tao ng Apostolikong kabanalan ayon sa institusyon ng mga Apostol, at ang doktrina ng Ebanghelyo; manalig tayo sa iisang pagka-Diyos ng Ama, ng Anak, at ng Espiritu Santo, na may pantay na kamahalan sa Banal na Trinidad. Inutusan namin na ang mga sumusunod sa pananampalatayang ito ay tawaging mga Kristiyanong Katoliko; binansagan namin ang lahat ng walang katuturang mga tagasunod ng ibang mga relihiyon ng kasumpa-sumpa na pangalan ng mga erehe, at ipinagbabawal ang kanilang mga conventicular na ipagpalagay ang pangalan ng mga simbahan. Bukod sa paghatol sa banal na katarungan, dapat nilang asahan ang mabigat na parusa na iisipin ng ating awtoridad, na ginagabayan ng makalangit na karunungan, na nararapat na ipataw..."

Ang labinlimang batas ng penal na inilabas ng emperador na ito sa maraming taon ay pinagkaitan ang mga evangelical ng lahat ng karapatan sa paggamit ng kanilang relihiyon, ibinukod sila sa lahat ng mga katungkulan sibil, at pinagbantaan sila ng mga multa, pagkumpiska, pagpapatapon at maging sa ilang mga kaso, kamatayan.

Alam mo ba kung ano? Kami ay patungo sa ganoong paraan ngayon.

Tinatawag ng Simbahang Katoliko Romano ang kanyang sarili na Ina simbahan. Tinatawag niya ang kanyang sarili na una o orihinal na simbahan. Iyon ay ganap na tama. Siya ang orihinal na Unang Simbahan ng Roma na bumalikwas at nagkasala. Siya ang unang nag-organisa. Sa kanya ay natagpuan ang mga gawa at pagkatapos ay ang doktrina ng Nikolaytismo. Walang sinuman ang tatanggihan na siya ay isang ina. Siya ay isang ina at gumawa ng mga anak na babae. Ngayon isang anak na babae ang lumabas sa isang babae. Ang isang babae na nakasuot ng iskarlata ay nakaupo sa pitong burol ng Roma. Siya ay isang patutot at nagdala ng mga anak na babae. Ang mga anak na babae ay ang mga simbhang Protestante na lumabas sa kanya at pagkatapos ay bumalik kaagad sa organisasyon at Nicolaitanismo. Ang Ina ng mga anak na babae-simbahan ay tinatawag na isang patutot. Iyon ay isang babae na hindi totoo sa kanyang mga panata sa kasal. Siya ay kasal sa Diyos at pagkatapos ay umalis sa pakikiapid sa diyablo at sa kanyang pakikiapid ay nagsilang siya ng mga anak na babae na katulad niya. Ang kumbinasyon ng ina at anak na babae ay anti-salita, anti-espiritu at dahil dito anti-Kristo. Oo, ANTIKRISTO.

Ngayon bago ako maging masyadong malayo gusto kong banggitin na ang mga naunang obispo na ito

ay naisip na sila ay nasa itaas ng Salita. Sinabi nila sa mga tao na maaari nilang patawarin ang kanilang mga kasalanan sa pag-amin ng mga kasalanang iyon. Iyon ay hindi kailanman ang katotohanan. Nagsimula silang magbinyag ng mga sanggol sa ikalawang siglo. Sila ay talagang nagsanay ng pagbabagong buhay na binyag. Hindi nakakagulat na ang mga tao ay halo-halong ngayon. Kung sila ay pinaghalo-halo noon, napakalapit sa Pentecostes, ngayon sila ay nasa isang napakadesperadong kalagayan, na mga 2000 taon ang layo mula sa orihinal na katotohanan.

O, Iglesia ng Dios, iisa lamang ang pag-asa. Bumalik sa Salita at manatili dito.

Ang Doktrina Ni Balaam

Apocalipsis 2:14,

"Ikaw ang nagtataglay ng doktrina ni Balaam na nagturo kay Balac na magtapon ng isang hadlang sa harap ng mga anak ni Israel, upang kumain ng mga bagay na inihain sa mga diosdiosan, at gumawa ng pakikiapid."

Ngayon ay hindi ka maaaring magkaroon ng isang Nicolaita nailatag sa simbahan at hindi papasok ang ibang doktrinang ito, sobra. Nakikita mo, kung aalisin mo ang Salita ng Diyos at ang paggalaw ng Espiritu bilang isang paraan ng pagsamba (ang mga sumasamba sa Akin ay kailangang sumamba sa Akin sa Espiritu at sa katotohanan) kung gayon kailangan mong bigyan ang mga tao ng isa pang anyo ng pagsamba bilang isang kahalili, at ang pagpapalit ay nagsasaad ng Balaamismo.

Kung mauunawaan natin kung ano ang doktrina ni Balaam sa simbahan ng Bagong Tipan mas mabuting bumalik tayo at tingnan kung ano ito sa simbahan ng Lumang Tipan at ilapat ito sa ikatlong kapanahunan at pagkatapos ay dalhin ito hanggang sa kasalukuyan.

Ang kuwento ay matatagpuan sa Numbers Chapters 22 hanggang 25. Ngayon alam natin na ang Israel ang hinirang na bayan ng Diyos. Sila ang mga Pentecostals ng kanilang panahon. Nagkanlong sila sa ilalim ng dugo, lahat sila ay nabautismuhan sa Dagat na Pula at umahon sila sa tubig na umaawit sa Espiritu at sumasayaw sa ilalim ng lakas ng Espiritu Santo, habang si Miriam, ang propetisa, ay tumutugtog ng kanyang tamburin. Buweno, pagkatapos ng isang tiyak na oras ng paglalakbay ang mga anak ni Israel ay dumating sa Moab. Naaalala mo kung sino si Moab. Siya ay anak ni Lot sa pamamagitan ng isa sa kanyang sariling mga anak na babae, at si Lot naman ay pamangkin ni Abraham, kaya ang Israel at Moab ay may kaugnayan. Gusto kong makita nyo iyon. Alam ng mga Moabita ang katotohanan, ipinamuhay man nila ito o hindi.

Sa gayo'y dumating ang Israel sa mga hangganan ng Moab at nagpadala ng mga sugo sa hari na nagsasabing, "Tayo ay magkakapatid. Dumaan tayo sa iyong lupain. Kung ang ating mga tao o ang ating mga hayop ay kumakain o umiinom ng anuman, malugod naming babayaran ito." Ngunit nasasabik si Haring Balak. Ang ulo ng pangkat na iyon ng Nicolaita ay hindi nangarap na dumaan ang iglesia kasama ang mga tanda at kababalaghan nito at iba't ibang pagpapakita ng Espiritu Santo, na ang kanilang mga mukha ay nagniningning sa kaluwalhatian ng Diyos. Masyadong mapanganib ito, dahil maaaring mawalan siya ng ilan sa kanyang karamihan ng tao. Kaya tumanggi si Balak na hayaan ang Israel na dumaan. Sa katunayan, napakalaki ng kanyang takot sa kanila, kaya't siya ay pumunta sa isang upahang propeta na tinatawag na Balaam at hiniling sa kanya na mamagitan sa kanya at sa Diyos at magsumamo sa Makapangyarihan sa lahat na sumpain ang Israel, at bigyan sila ng kawalan ng kakayahan. At si Balaam, na sabik na makibahagi sa mga gawaing pampulitika at maging isang dakilang tao, ay natutuwa lamang na gawin ito. Ngunit nang makitang kailangan niyang lumapit, at tumanggap ng isang tagapakinig mula sa Diyos upang masumpa ang mga tao dahil hindi niya ito magawa nang mag-isa, pumunta siya upang hilingin sa Diyos kung maaari siyang magkaroon ng Kanyang pahintulot na pumunta. Ngayon ay hindi na tulad ng Nicolaitanes mayroon kami sa amin ngayon? Sinusumpa nila ang lahat na hindi pupunta sa kanilang paraan.

Nang humingi si Balaam ng pahintulot sa Diyos na pumunta, tinanggihan siya ng Diyos. Naku yan ay natibo! Ngunit iginiit ni Balak, na nangangako sa kanya ng mas malaking gantimpala at karangalan. Kaya bumalik si Balaam sa Diyos. Ngayon ang isang sagot mula sa Diyos ay dapat na sapat na. Ngunit hindi para sa makasariling kalooban ni Balaam. Nang makita ng Diyos ang kanyang pagpupumilit, sinabi Niya sa kanya na bumangon at humayo. Mabilis niyang siniyahan ang asno at umalis. Dapat ay napagtanto niya na ito ay simpleng kalooban ng Diyos at hindi niya magagawang sumpain ang mga ito kung siya ay pumunta ng dalawampung beses at sumubok ng dalawampung beses. Gaano katulad ni Balaam ang mga tao ngayon! Naniniwala sila sa tatlong Diyos, nagpabautismo sa tatlong titulo sa halip na PANGALAN, at gayunpaman ipapadala ng Diyos ang Espiritu sa kanila tulad ng ginawa Niya kay Balaam, at patuloy silang maniniwala na sila ay eksaktong tama, at narito sila ay talagang perpektong mga Balaamita. . Tingnan, ang doktrina ni Balaam. Sige pa rin. Gawin mo ito sa iyong paraan. Sinasabi nila, "Buweno, pinagpala tayo ng Diyos. Marapat lang na ayos." Alam kong pinagpala Niya kayo. Hindi ko tinanggihan iyon. Ngunit ito ay ang parehong ruta ng organisasyon na kinuha ni Balaam. Ito ay pagsuway sa Salita ng Diyos. Ito ay maling pagtuturo.

Kaya si Balaam ay nagpunta nang ligaw sa daan hanggang sa tumayo ang isang anghel mula sa Diyos sa kaniyang lakad. Ngunit ang propetang iyon (obispo, kardinal, tagapangulo, pangulo at pangkalahatang tagapangasiwa) ay nabulag sa mga Espirituwal na bagay sa pamamagitan ng pag-iisip ng karangalan at kaluwalhatian at pera na hindi niya makita ang anghel na nakatayo na may hawak na espada. Doon siya tumayo upang harangan ang wala sa tamang pag-iisip na propeta. Nakita siya ng maliit na asno at umiwas pabalik-balik hanggang sa wakas ay dinurog niya ang paa ni Balaam laban sa isang pader ng bato. Tumigil ang asno at hindi magpapatuloy. Hindi niya magagawa. Sa gayo'y tumalon si Balaam at nagsimulang paluin siya. Pagkatapos ay nagsimulang makipag-usap ang asno kay Balaam. Hinayaan ng Diyos na asno na magsalita sa dila. Ang asno na iyon ay hindi hybrid; siya ay orihinal na binhi. Sinabi niya sa bulag na propeta, "Hindi ba ako ang iyong asno, at hindi ko ba ikaw dinala nang tapat?" Sumagot si Balaam, "Oo, oo, ikaw ay aking asno at tapat mong dinala ako hanggang ngayon; at kung hindi kita mapaalis, papatayin kita... whoa! ano ito, nakikipag-usap sa isang asno? Nakakatawa iyan, naisip kong narinig ko ang pakikipag-usap ng asno at sinasagot ko ito pabalik."

Ang Diyos ay palaging nagsasalita sa dila. Nagsalita siya sa kapistahan ni Belshazzar at pagkatapos ay sa Pentekostes. Ginagawa niya itong muli ngayon. Ito ay isang babala ng malapit nang dumating na paghatol.

Nang magkagayo'y ang anghel ay ginawang nakikita ni Balaam. Sinabi niya kay Balaam na maliban sa asno ay patay na siya kahit ngayon dahil sa pagtukso sa Diyos. Ngunit nang si Balaam ay nangako na babalik, siya ay ipinadala sa payo na sabihin lamang kung ano ang ibinigay sa kanya ng Diyos.

Sa gayo'y bumaba si Balaam at nagtayo ng pitong dambana para sa malinis na hayop na sakripisyo. Pinatay niya ang isang lalaking tupa na nagpapahiwatig ng pagdating ng Mesiyas. Alam niya kung ano ang gagawin para makalapit sa Diyos. Tama lang ang mekanika niya; ngunit hindi ang dinamiko; katulad ngayon. Hindi mo ba makita ito na Nicolaitanes? May Israel doon sa lambak na nag-aalay ng parehong hain, gumagawa ng parehong mga bagay ngunit isa lamang ang may sumusunod na mga tanda. Isa lamang ang may Diyos sa gitna nila. Hindi ka dadalhin ng anyo kahit saan. Hindi ito maaaring pumalit sa paghahayag ng Espiritu. Iyon ang nangyari sa Nicaea. Inilagay nila ang doktrina ni Balaam, hindi ang doktrina ng Diyos. At sila'y natitisorod; oo sila'y nahulog. Sila ay naging mga patay na lalaki.

Matapos magawa ang sakripisyo, handa na si Balaam na magpropesiya. Ngunit itinali ng Diyos ang kanyang dila at hindi niya maaaring sumpain ang mga ito. Pinagpala Niya sila.

Galit na galit si Balak, ngunit walang magagawa ni Balaam tungkol sa propesiya. Sinalita ito ng Espiritu Santo. Kaya't sinabi ni Balak kay Balaam na bumaba sa ibaba, sa lambak, at tingnan ang kanilang mga bahagi sa likod upang makita kung walang posibleng paraan na masusumpa niya sila. Ang mga taktika na ginamit ni Balak ay ang parehong taktika na ginagamit nila ngayon. Ang malalaking denominasyon ay tumitingin sa maliliit na grupo, at kahit anong makita nila sa gitna nila para makagawa ng iskandalo ay inilalabas nila ito at isinisigaw. Kung ang mga makabago ay nabubuhay sa kasalanan, walang sinuman ang nagsasabi tungkol dito; ngunit hayaan ang isa sa mga hinirang na magkaroon ng problema at bawat papel ay sumasabog nito sa buong bansa. Oo, ang Israel ay nagkaroon ng kanyang likod (karnal) na mga bahagi. Mayroon silang panig na hindi karapat-dapat purihin; ngunit sa kabila ng kanilang mga di-kasakdalan, sa pamamagitan ng layunin ng Diyos na gumagawa sa pamamagitan ng paghirang, sa pamamagitan ng biyaya at hindi sa pamamagitan ng mga gawa, SILA AY MAY ULAP SA ARAW AT ANG HALIGI NG APOY SA GABI, SILA'Y HINAMPAS BATO, ANG TANSONG NA AHAS AT ANG MGA ALAMAT AT KABABALAGHAN. Sila ay pinagtibay—hindi sa kanilang sarili, kundi sa Diyos.

Ang Diyos ay walang anumang paggalang sa mga Nicolaita na iyon kasama ng kanilang mga PHD, LLD at D.D. at lahat ng kanilang magagandang organisasyon at ang pinakamahusay na maipagmamalaki ng tao; ngunit Siya ay nagkaroon ng paggalang sa Israel dahil mayroon silang Salita na pinagtibay sa gitna nila. Tiyak na ang Israel ay hindi masyadong pinakinang, kalalabas pa lamang sa Ehipto sa napakabilis na byahe, ngunit siya ay isang pinagpalang mga tao pa rin. Ang tanging kilala niya sa loob ng mahigit 300 taon ay pagpapastol ng mga kawan, pag-aalaga sa mga bukid at pagpapaalipin sa takot sa kamatayan sa ilalim ng mga Ehipsiyo. Ngunit siya ay malaya na ngayon. Siya ay isang pinagpalang mga tao sa pamamagitan ng soberanya ng Diyos. Tiyak na minamaliit siya ng Moab. Ang lahat ng iba pang mga bansa ay ginawa din. Palaging minamaliit ng organisasyon ang hindi organisado at sa pamamagitan ng determinasyon ay dadalhin sila sa organisasyon o sisirain sila kapag hindi sila dumating.

Ngayon ay maaaring may magtanong sa akin, "Kapatid na Branham, bakit iniisip mo na ang Moab ay organisado samantalang ang Israel ay hindi? Saan mo makuha ang ideyang iyon?" Nakuha ko ito dito mismo sa Bibliya. Nakatala ang lahat dito. Lahat ng nakasulat sa Lumang Tipan na nasa anyo ng kuwento ay isinulat para sa ating paalala upang tayo ay matuto mula dito.

Narito ito ay tama sa Numero 23:9,

"Mula sa tuktok ng mga bato ay nakikita ko siya, at mula sa mga burol ay nakikita ko siya; narito ang mga tao ay mananahan nang MAG-ISA, at HINDI MABIBILANG SA MGA

BANSA.

Hayan ito. Ang Diyos ay tumitingin mula sa tuktok ng mga bato, hindi sa ilang lambak na naghahanap ng kanilang masasamang punto at hinahatulan sila. Nakikita sila ng Diyos sa paraang nais Niyang makita sila—mula sa taas ng pagmamahal at awa. Sila ay nanirahan MAG-ISA at hindi sila organisado. Wala silang hari. Mayroon silang propeta, at ang propeta ay may Diyos sa kanya sa pamamagitan ng Espiritu; at ang Salita ay dumating sa propeta at ang Salita ay napunta sa mga tao. Hindi sila nabibilang sa U.N. Hindi sila kabilang sa Pagdaigdigang Koseho ng mga Iglesia, sa mga Bautista, Presbitero, Pagtipon ng Dios o anumang iba pang grupo. Hindi nila kailangang sumapi. Sila ay sumali sa Diyos. Hindi nila kailangan ng payo mula sa anumang konseho—mayroon silang “Ganito ang sabi ng Panginoon” sa gitna nila. Hallelujah!

Ngayon sa kabila ng katotohanan na alam ni Balaam ang wastong paglapit sa Diyos at maaaring maglabas ng paghahayag mula sa Panginoon sa pamamagitan ng espesyal na pagbibigay ng kapangyarihan, para sa lahat ng iyon ay isa pa rin siyang obispo sa huwad na grupo. Para sa ano ang ginawa niya ngayon upang manalo ng pabor kay Balak? Gumawa siya ng plano kung saan mapipilitan ang Diyos na harapin ang Israel sa kamatayan. Kung paanong alam ni Satanas na maaari niyang linlangin si Eva (maging sanhi ng pagkahulog nito sa kasalanan ng laman) sa gayo'y naging dahilan upang maipasa ng Diyos ang Kanyang binibigkas na hatol ng kamatayan laban sa kasalanan, kaya alam ni Balaam na kung magagawa niyang magkasala ang Israel, kailangang harapin sila ng Diyos. sa kamatayan. Kaya nagplano siya ng isang paraan upang makuha ang mga ito upang lumapit at sumali sa kasalanan. Nagpadala siya ng mga imbitasyon na dumating sa kapistahan ni Baal-peor (lumapit at sumamba sa amin). Ngayon ang Israel, walang duda, ay nakakita ng mga kapistahan ng mga Ehipsiyo kaya hindi nila nadama na masyadong mali na pumunta at tumingin lamang at marahil kumain kasama ng mga tao. (Ano ang mali sa pakikisama sa anumang paraan? Mahalin natin sila di ba, o paano natin sila mahihikayat?) Ang pagiging palakaibigan ay hindi kailanman nakakasakit ng sinuman—o kaya napag-isipan nila. Ngunit nang magsimulang sumayaw at maghubad ang mga seksing babaeng Moabita habang umiikot sila sa paggawa ng kanilang adik-adik na sayaw at pilipit na sayaw, ang pagnanasa ay bumangon sa mga Israelita at sila ay nadala sa pangangalunya at ang Diyos sa galit ay pumatay sa apatnapu't dalawang libo sa kanila.

At iyon ang ginawa ni Constantine at ng kanyang mga kahalili sa Nicaea at pagkatapos ng Nicaea. Inanyayahan nila ang mga tao ng Diyos sa kombensiyon. At nang ang simbahan ay umupo upang kumain, at tumindig upang maglaro (nakikibahagi sa anyo ng simbahan, mga seremonya, at mga paganong kapistahan na ipinangalan sa mga ritwal na Kristiyano) siya ay nakulong; siya ay nakagawa ng pakikiapid. At lumakad palabas ang Diyos.

Kapag ang sinumang tao ay tumalikod sa Salita ng Diyos at sumapi sa isang simbahan sa halip na tumanggap ng Banal na Espiritu, ang taong iyon ay mamamatay. Patay! Iyon ay kung ano siya. Huwag sumali sa isang simbahan. Huwag pumasok sa organisasyon at masanay sa mga kredo at tradisyon o anumang bagay na pumapalit sa Salita at Espiritu o ikaw ay patay na. Tapos na ang lahat. Ikaw ay patay. Walang hanggan na nahiwalay sa Diyos!

Iyon ang nangyari sa bawat kapanahunan mula noon. Inililigtas ng Diyos ang mga tao. Lumalabas sila sa pamamagitan ng dugo, pinabanal ng Salita, lumalakad sa tubig ng bautismo at napuspos ng Espiritu; ngunit pagkaraan ng ilang sandali ay lumamig ang unang pag-ibig at may naisip na dapat silang mag-organisa upang mapangalagaan ang kanilang sarili at gumawa ng pangalan para sa kanilang sarili, at inayos nila ang kanilang mga sarili sa ikalawang henerasyon at kung minsan ay bago pa noon. Wala na silang Espiritu ng Diyos, isang anyo lamang ng pagsamba. Patay na sila. Sila ay nag-hybrid sa kanilang sarili sa kredo at anyo at walang buhay sa kanila.

Kaya nakuha ni Balaam ang Israel upang gumawa ng pakikiapid. Alam mo ba na ang pisikal na pakikiapid ay ang parehong espiritu na namamalagi sa organisadong relihiyon? Sinabi ko na ang diwa ng pakikiapid ay ang diwa ng organisasyon. At ang lahat ng mga nakikiapid ay magkakaroon ng kanilang lugar sa dagat-dagatang apoy. Iyon ang iniisip ng Diyos tungkol sa organisasyon. Oo ginoo, ang patutot at ang kanyang mga anak na babae ay nasa dagat-dagatang apoy.

Ang mga denominasyon ay hindi mula sa Diyos. Hindi sila kailanman naging at hindi kailanman magiging. Ito ay isang maling espiritu na naghihiwalay sa mga tao ng Diyos sa bahagdan at layko; at ito ay, samakatuwid, isang maling espiritu na naghihiwalay sa mga tao mula sa mga tao. Iyan ang ginagawa ng organisasyon at denominasyon. Sa pag-oorganisa ay pinaghiwalay nila ang kanilang sarili mula sa Salita ng Diyos, at dalhin ang kanilang sarili sa espirituwal na pangangalunya.

Ngayon pansinin na si Constantine ay nagbigay ng mga espesyal na kapistahan sa mga tao. Sila ang mga lumang paganong kapistahan na may mga bagong pangalan na kinuha mula sa simbahan, o sa ilang mga kaso ang mga ritwal ng Kristiyano ay kinuha at inabuso sa mga paganong seremonya. Kinuha niya ang pagsamba sa diyos ng araw at binago ito sa Anak ng Diyos. Sa halip na ipagdiwang noong Disyembre 21, na kung saan dati ay ipinagdiriwang nila ang kapistahan sa diyos ng araw, inilagay nila ito hanggang ika-25 ng Disyembre at tinawag itong kaarawan ng Anak ng Diyos. Ngunit alam natin na Siya ay

ipinanganak noong Abril kapag dumating ang buhay, hindi sa Disyembre. At dinala nila ang kapistahan kay Astarte at tinawag itong pagdiriwang ng Pasko ng Pagkabuhay kung saan dapat ipagdiwang ng Kristiyano ang kamatayan at muling pagkabuhay ng Panginoon. Sa totoo lang ito ay isang paganong kapistahan kay Astarte.

Naglagay sila ng mga dambana sa simbahan. Naglagay sila ng mga imahe. Ibinigay nila sa mga tao ang tinatawag nilang kredo ng mga apostol, kahit na hindi mo ito mahahanap sa Bibliya. Itinuro nila sa mga tao ang pagsamba sa mga ninuno sa gayo'y ginawa ang Simbahang Romano Katoliko ang pinakadakilang simbahang espiritistiko sa mundo. Ang bawat napakarumi na ibon ay nasa hawla na iyon. At mayroon kang mga Protestante sa kanilang mga organisasyon na gumagawa ng parehong bagay.

Kumain sila ng mga bagay na isinakripisyo sa mga idolo. Ngayon hindi ko sinasabi na ito ay talagang nangangahulugan na sila ay literal na kumakain ng mga karne na isinakripisyo sa mga idolo. Sapagka't kahit na ang kapulungan ng Jerusalem ay nagsalita laban sa mga ganito, si Pablo ay hindi gumawa ng marami sa mga ito tulad ng sinabi niya na ang mga diosdiosan ay wala halaga. Ito ay isang bagay lamang ng budhi maliban kung saan nasaktan nito ang isang mahina na kapatid at pagkatapos ay hindi ito pinapayagan. Bukod dito, ang Apocalipsis na ito ay may kinalaman sa mga Hentil at hindi mga Hudyo dahil ang mga ito ay mga Gentil na Iglesia. Nakikita ko ito sa parehong liwanag na nakikita ko ang mga salita ng Panginoon, "Maliban kayo kumain ng Aking laman at uminom ng Aking dugo ay wala kayong buhay sa inyo. Ang tao ay hindi nabubuhay lamang sa tinapay kundi sa bawat salita na lumalabas sa bibig ng Diyos. Makikita mo na ang pagkain ay aktwal na pakikibahagi sa espirituwal na kahulugan.

Kaya't nang ang mga taong ito ay yumuyuko sa mga imahen, nagsisindi ng mga kandila, gumagamit ng mga paganong piyesta opisyal, nagkukumpisal ng kanilang mga kasalanan sa mga tao (na lahat ay kabilang sa relihiyon ng diyablo,) sila ay nakikibahagi sa diyablo at hindi sa Panginoon. Sila ay nasa idolatriya kung inamin nila ito o hindi. Maaari nilang sabihin ang lahat ng gusto nila na ang mga altar at ang insenso ay para lamang ipaalala sa kanila ang mga panalangin ng Panginoon o kung ano man ang iniisip nilang kahulugan nito; at masasabi nilang kapag nagdarasal sila sa harap ng imahen ito ay para lamang sa pagbibigay-diin; at kapag sila ay nangumpisal sa pari, ito ay talagang sa Diyos ginagawa nila ito sa kanilang mga puso, at kapag sinabi nilang pinatawad sila ng pari, ito ay sadyang ginagawa niya ito sa Pangalan ng Panginoon; masasabi nila ang gusto nila ngunit nakikibahagi sila sa kilalang Babylonian, Sataniko na relihiyon at sumapi sa kanilang mga sarili sa mga diyus-diyosan at gumawa ng espirituwal na pakikiapid, na nangangahulugan ng kamatayan. Patay na sila.

Kaya ang simbahan at ang estado ay kasado. Sumali ang simbahan sa mga idolo. Sa kapangyarihan ng estado sa likod nila nadama nila na ngayon, "Dumating na ang kaharian at ang kalooban ng Diyos ay ipinatupad na sa lupa." Hindi nakakagulat na hindi hinahanap ng Simbahang Romano Katoliko ang pagbabalik ng Panginoong Jesus. Hindi sila mga milenyalismo. Mayroon silang kanilang milenyo dito mismo. Ang papa ay naghahari ngayon at ang Diyos ay naghahari sa kanya. Kaya kapag Siya ay dumating ayon sa kanila, ito ay dapat na kapag ang bagong kalangitan at ang lupa ay naihanda. Ngunit sila ay mali. Ang papa na iyon ang pinuno ng huwad na simbahan, at magkakaroon ng milenyo, ngunit habang nangyayari iyon ay hindi siya mapupunta duon. Siya ay nasa ibang lugar.

Ang Babala

Apocalipsis 2:16.

"Magsisi ka nga; o kung hindi ay madaling paririyan ako sa iyo, at babakahin ko sila ng tabak ng aking bibig."

Ano pa ang maaari Niyang sabihin? Maaari bang palampasin ng Diyos ang kasalanan ng mga nagdala ng Kanyang Pangalan sa walang kabuluhan? Mayroon lamang isang paraan upang makatanggap ng biyaya sa oras ng kasalanan, MAGSISI. Ikumpisal na ikaw ay nagkasala. Lumapit sa Diyos para sa kapatawaran at para sa Espiritu ng Diyos. Ito ay isang utos mula sa Diyos. Ang pagsuway ay kamatayan, sapagkat sinasabi Niya, "Ako ay makikipagdigma sa iyo ng tabak sa Aking bibig." Ang hayop ay gumawa ng digmaan sa mga banal, ngunit ang Diyos ay gagawa ng digmaan sa halimaw. Ang mga lumaban sa Salita ay masusumpungan balang araw na nakikipaglaban sa kanila ang Salita. Ito ay isang seryosong bagay na dapat kunin, o idagdag sa Salita ng Diyos. Para sa mga nagbago nito, at ginawa ito ayon sa angkop sa kanila, ano ang magiging wakas nila kundi kamatayan at pagkawasak? Ngunit ang biyaya ng Diyos ay sumisigaw, "Magsisi". O, gaano katamis ang mga kaisipan ng pagsisi. Wala sa aking mga kamay dalhin ko, lamang sa Iyong krus kumapit ako. Dinadala ko ang aking kalungkutan. Nagsisisi ako na ako ay kung ano ako, at kung ano ang nagawa ko. Ngayon ito ay ang dugo, walang iba kundi ang dugo ni Hesus. Ano ang magiging? Pagsisisi, o ang tabak ng kamatayan? Ito ay nasa sa iyo.

Ang Mga Gantimpala

Apocalipsis 2:17

"Ang may pakinig ay pakinggan niya ang sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia. Sa kaniya na nagtagumpay ay ibibigay ko upang kumain ng nakatagong manna, at bibigyan ko siya ng isang puting bato, at sa bato ang isang bagong pangalan na nakasulat, na walang taong nakakaalam ng pagliligtas sa kanya na tumatanggap nito.

Ang bawat mensahe sa bawat edad ay nagbibigay ng insentibo sa mananampalataya, na naghihikayat sa kanya na maging isang mananagumpay at sa gayon ay gagantimpalaan ng Panginoon. Sa panahong ito ang Espiritu ay nangangako sa nakatagong manna at isang bagong pangalan na nakasulat sa isang puting bato.

Ngayon dahil ang bawat isa sa mga mensaheng ito ay nakadirekta sa 'anghel'— (mensahero ng tao) isang napakalaking responsibilidad at isang napakagandang pribilehiyo ang kanyang kapalaran. Sa mga lalaking ito, ang Diyos ay gumagawa ng mga espesyal na pangako, tulad ng sa kaso ng labindalawang apostol na nakaupo sa labindalawang trono na humahatol sa labindalawang tribo ng Israel. Pagkatapos, tandaan na si Pablo ay binigyan ng isang espesyal na pangako: ang pagharap sa mga tao ng kasintahang babae sa kanyang araw kay Hesus,

II Mga Taga Corinto 11:2

"Sapagka't ako'y naninibugho tungkol sa inyo ng panibughong ukol sa Dios: sapagka't kayo'y aking pinapagasawa sa isa, upang kayo'y maiharap ko kay Cristo na tulad sa dalagang malinis."

Kaya ito ay sa bawat mensahero na naging tapat sa Salita ng kanyang oras at sa kanyang kapanahunan. Magiging gayon din sa huling araw. Ito ay magiging parehong espesyal na gantimpala na ibinigay kay Pablo. Sa palagay ko karamihan sa inyo ay natatandaan kung paano ko sinabi na noon pa man ay natatakot akong mamatay na baka makatagpo ko ang Panginoon at hindi Siya masisiyahan dahil sa maraming beses ko Siyang nabigo. Buweno, iniisip ko na isang umaga habang nakahiga ako sa kama at bigla akong napunta sa isang kakaibang pangitain. Sinasabi ko na ito ay kakaiba dahil nagkaroon ako ng libu-libong mga pangitain at ni minsan ay tila hindi ako umalis sa aking katawan. Ngunit doon ako napunta; at tumingin ako sa likod upang makita ang aking asawa, at nakita ko ang aking katawan na nakahiga doon sa tabi niya. Pagkatapos ay natagpuan ko ang aking sarili sa pinakamagandang lugar na nakita ko. Ito ay isang paraiso. Nakita ko ang mga grupo ng pinakamaganda at pinakamasayang tao na nakita ko. Napakabata nilang lahat—mga 18 hanggang 21 taong gulang. Walang kulay-abo na buhok o isang kulubot o anumang kapinsalaan sa gitna nila. Lahat ng mga kabataang babae ay may buhok hanggang sa kanilang mga baywang, at ang mga kabataang lalaki ay napakagwapo at malakas. Oh, kung paano nila ako tinatanggap. Niyakap nila ako at tinawag ko ang kanilang mahal na kapatid, at patuloy na sinasabi sa akin kung gaano sila natutuwa na makita ako. Habang iniisip ko kung sino ang lahat ng mga taong iyon, sinabi ng isa sa tabi ko, "Sila ang iyong mga tao".

Ako ay labis na namangha kaya nagtanong ako, "Lahat ba ng mga Branham na ito?"

Sinabi niya, "Hindi, sila ang iyong mga napagbagong loob." Pagkatapos ay itinuro niya ang isang babae at sinabing, "Tingnan mo ang binibini na hinahangaan mo kanina. Siya ay 90 taong gulang nang maiwagi mo siya sa Panginoon."

Sabi ko, "Naku, at isipin na ito ang kinatatakutan ko."

Sinabi ng lalaki, "Nagpapahinga kami rito habang naghihintay sa pagdating ng Panginoon."

Sumagot ako, "Gusto kong makita Siya."

Sabi Niya, "Hindi mo pa Siya nakikita; ngunit Siya ay darating sa lalong madaling panahon, at kapag Siya ay dumating Siya ay unang darating sa inyo, at kayo ay hahatulan ayon sa Ebanghelyo na inyong ipinangaral, at kami ay inyong mga sakop."

Sinabi ko, "Ibig mo bang sabihin ay responsable ako sa lahat ng ito?"

Sinabi niya, "Bawat isa. Ikaw ay ipinanganak na isang pinuno."

Tinanong ko siya, "Magiging responsable ba ang bawat isa? Paano si Saint Paul?"

Sinagot niya ako, "Siya ang magiging responsable para sa kanyang araw."

"Buweno," sabi ko, "Ipinangaral ko ang parehong Ebanghelyo na ipinangaral ni Pablo." At sumigaw ang karamihan, "Nanangan kami diyan."

Oo, nakikita ko na ang Diyos ay magbibigay ng espesyal na gantimpala sa Kanyang mga sugo na tapat na tumupad sa responsibilidad na Kanyang iniatang sa kanila. Kung natanggap nila ang paghahayag ng Salita para sa kapanahunang iyon at tapat na nangaral sa kanilang panahon, at namuhay sa kanilang

ipinangaral, tatanggap sila ng malaking gantimpala.

Ngayon na nasa isip ang kaisipang ito, tingnan muli ang talata. "Ibibigay ko sa kanya ang nakatagong manna." Alam nating lahat na ang manna ay pagkaing anghel; ito ang ibinaba ng Diyos sa damo para sa Israel sa panahon ng kanilang paglalagalag. Ito ay perpektong pagkain. Nakapagtataka kung paano pinananatili ng maliliit na butil ng pagkain ang mga ito sa perpektong kalusugan. Walang nagkasakit. Iyon lang ang kailangan nila. Nang magawa ang kaban ay inilagay nila ang ilan sa manna na iyon. Pagkatapos ang kaban ay inilagay sa likod ng tabing at tanging ang mataas na saserdote lamang ang maglalakas-loob na lumapit dito at pagkatapos ay kailangan niyang magkaroon ng dugong sakripisyo. Ang Tinapay mula sa langit, na sinasagisag ng manna, isang araw ay bumaba mula sa langit at naging Buhay para sa lahat ng nanampalataya sa Kanya. Sinabi niya, "Ako ang tinapay ng buhay. Ako ang tinapay na buhay na bumaba mula sa langit, kung ang sinoman ay kumain ng tinapay na ito ay mabubuhay siya magpakailanman." Nang Siya ay umalis ay iniwan Niya sa atin ang Kanyang Salita, "Ang tao ay hindi mabubuhay sa tinapay lamang kundi sa bawat Salita na lumalabas sa bibig ng Diyos."

Ang Kanyang Salita ay tinapay. Ito ay ang perpektong manna, na kung ang isang tao ay nabubuhay sa pamamagitan nito, hindi siya mamamatay kailanman. Ngunit pagkatapos ng pagkamatay ng mga ama, tila walang nakakaalam ng eksaktong katotohanan at sa isang maikling panahon ang manna na ito ay tila nakatago sa mga tao. Ngunit sa bawat kapanahunan ay sinimulang ibalik ng Diyos sa pamamagitan ng paghahayag ang itinago hanggang sa huling araw na ito ayon sa Pahayag 10:7, isang propeta ang darating at ihahayag ang lahat ng mga mysteryo at pagkatapos ay darating ang Panginoon. Ngayon sa bawat kapanahunan, sinasabi ko, ang mga mensahero ay nakatanggap ng nakatagong katotohanan. Ngunit hindi nila ito natanggap para sa kanilang sarili lamang. Ngunit ito ay tulad noong ang mga alagad ay hilingin sa mga tao na ihain ang mga tinapay at isda; Ibinigay sa kanila ni Hesus ang pinaghiwahiwalay na pagkain, ngunit ibinigay naman nila ito sa mga tao. Ibinibigay ng Diyos ang Kanyang nakatagong manna sa mananagumpay. Hindi ito maaaring maging kung hindi man. Hindi Niya bubuksan ang Kanyang mga kayamanan sa mga nagtatakwil sa nahayag na.

Ang sinasabi ko tungkol sa mensahero ng bawat kapanahunan na tumatanggap mula sa Diyos ng ilan sa orihinal na katotohanan ng Pentecostes ay nai-tipo sa Lumang Tipan kung saan inutusan si Moises na kumuha ng tatlo at kalahating pinta ng manna at ilagay ito sa isang gintong sisidlan sa likod. ang tabing ng kabanal-banalan. Doon ang mataas na saserdote ng bawat henerasyon ay maaaring pumasok na may dugo ng sakripisyo. Pagkatapos ay maaari siyang kumuha ng isang maliit na bahagi ng manna ito (sapagkat hindi ito masama) na bahagi ng orihinal at kinakain ito. Ngayon sa bawat kapanahunan ang mensahero ng Panginoon sa panahong iyon ay binigyan ng kapahayagan ng Diyos para sa tiyak na panahong iyon. Kapag ang mensahero ay naliwanagan ng katotohanan, dadalhin niya ang katotohanang iyon sa mga tao. At sila na ang mga tainga ay nabuksan ng Espiritu ay maririnig ang katotohanang iyan, panampalatayaan ito, at ipamuhay ito.

Ngayon, naroon din ang pag-iisip ng hinaharap na pakikibahagi sa nakatagong manna. Sa palagay ko ito ang magiging walang hanggang pakikibahagi sa kapahayagan ni Hesus Cristo sa darating na mga walang hanggang kapanahunan. Paano pa natin masisimulang malaman ang hindi masaliksik na kayamanan ng Kanyang sariling Pagkatao? Ang lahat ng aming hinahangad na malaman, ang lahat ng aming mga hindi nasagot na tanong, lahat ng yan ay maihahayag. Ito ay mula kay Kristo na ating buhay na tatanggapin natin ito. Oh, minsan iniisip natin na nakikilala natin Siya at ang Kanyang Salita sa ibaba dun, at ito ay napakabuti, ito ay nagpapasaya sa atin; ngunit isang araw kapag nagbago ang ating laman, ang Salitang iyon at Siya ay magiging kung ano ang hindi natin pinangarap na posible.

Sinasabi rin dito na bibigyan Niya ang mananagumpay ng isang puting bato at sa (hindi sa) bato ay isang bagong pangalan, na ang may-ari lamang ang nakakaalam. Ngayon ang ideya ng isang bagong pangalan ay isang pamilyar. Si Abram ay binago kay Abraham, Sarai kay Sara, Jacob sa Israel, Simon kay Pedro, at Saul kay Pablo. Ang mga pangalang ito ay nagdala ng pagbabago, o ibinigay dahil sa isang pagbabago. Pagkatapos lamang na binago ng Panginoon sina Abram at Sarai ang kanilang mga pangalan ay handa na silang tanggapin ang paparating na anak. Sa kaso ni Jacob, kailangan niyang pagtagumpayan at pagkatapos ay tinawag siyang prinsipe. Sa kaso nina Simon at Saul, nang matanggap nila ang Panginoon, dumating ang kanilang pagbabago. At ngayon bawat isa sa atin ang tunay na mananampalataya ay nagkaroon ng pagbabago sa pangalan. Tayo ay mga Kristiyano. Ito ay isang pangalang pangkaraniwan sa ating lahat. Ngunit isang araw magkakaroon tayo ng isa pang pagbabago; magkakaroon tayo ng katiyakan na makatanggap ng isang bagong pangalan. Maaaring ang pangalang iyon ay ang ating tunay at orihinal na pangalan na nakasulat sa Aklat ng Buhay ng Kordero mula sa pagkakatatag ng sanlibutan. Alam niya ang pangalan, ngunit hindi natin alam. Balang araw sa Kanyang kabutihan, malalaman din natin.

Isang puting bato. Napakaganda. Narito ang isa pang larawan ng santo na tumatanggap ng kabayaran mula sa kamay ng Diyos para sa kanyang mga pagsubok sa lupa. Alam mo, pagkatapos ni Constantine, nagawang isawsaw ng huwad na simbahan ang kanyang kamay sa kaban ng estado at sa gayon ay nagtayo ng magagandang gusali na puno ng magagandang estatwa. Ang mga estatwa na ito,

na gawa sa puting marmol, ay talagang mga Romanong idolo na pinalitan ng pangalan bilang mga santo. Ang mga simbahan at ang kanilang mga kasangkapan ay napakaganda, gaya ng nakikita ng isa ngayon. Ngunit ang Diyos ay hindi kasama nila. Nasaan ang Diyos? Kasama Niya ang Kanyang mga banal sa ilang maliit na tahanan, o sa isang kuweba, o ilang ligaw na lugar sa kabundukan kung saan sila nagtago mula sa mga huwad na miyembro ng simbahan. Wala silang magagandang gusali, gown choir, magagandang damit, at iba pang makamundong atraksyon. Ngunit ngayon sa espesyal na pangakong ito sa mga tunay na mananampalataya sa lahat ng panahon, ipinahayag ng Diyos na bibigyan Niya sila ng mga gantimpala ng dakilang kagandahan at walang hanggang katagalan. Hayaan ang mayayaman tumingin pababa sa mahihirap. Hayaan silang magbigay ng malaking halaga sa simbahan upang ito naman ay maaaring parangalan ang donor sa pamamagitan ng paglalagay ng isang marmol na plake o ilang estatwa bilang karangalan sa kanilang pagpapakita sa publiko na maaaring palakpakan ng lahat. Sa ibang araw, ang Diyos na nakakakita at nakaaalam ng lahat ay muling pupurihin ang balo sa pagbibigay sa kanya ng lahat, kahit na ito ay dalawang putol lamang, at Siya, Mismo, ay gagantimpalaan ng mga kayamanan ng langit.

Oo, nakatagong manna at isang bagong pangalan sa isang puting bato. Napakabuti ng Panginoon sa atin na gantimpalaan tayo nang napakaganda, at tayo ay kulang sa paglilingkod. O, gusto kong maging handa sa lahat ng oras upang gawin ang Kanyang kalooban, at maglatag ng mga kayamanan sa langit.

www.messagehub.info

Pangangaral ni

William Marrion Branham

"... sa mga araw ng tinig ..." Apocalipsis 10:7